MAY 3, 1968 — No. 851 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

VARIA

Dronken olifanten

Een van 's werelds mooiste dierenparken is ongetwijfeld het Kruger National Park in Zuid-Afrika. Een heel groot terrein is hier afgezet, waarin de dieren in hun oorspronkelijke staat leven, zonder in kooien opgesloten te zijn. Het park is 8000 vierkante mijl groot.

Onder deze dieren nemen de olifanten een vrij voorname plaats in. Met hun grote logge lichamen zwerven zij door de natuur en geven zij niet veel aanleiding tot sensatie. Maar gedurende deze tijd van het jaar is dat anders. Want nu is de vrucht rijp van de zogenaamde marula boom, en op deze vrucht is de olifant zeer verzot.

De marula is een kruising van een soort citroen en een manga. Het is een kleine vrucht met een pit in het midden. Het sap is heerlijk verfrissend. Wanneer zij rijp zijn komen de olifanten en alsof het kolossale stofzuigers zijn, ontdoen zij de bomen van de vruchten. In ongeveer een uur heeft een olifant alle vruchten van de boom opgegeten.

Met zijn maag vol marula fruit gaat de olifant naar het water en drinkt ongeveer zo'n zestig gallons in één keer. Als de vruchten verteerd zijn in de maag van de olifant, gaan zij gisten. Maar dan begint de olifant opnieuw en vult zich op met vruchten en water. Dit gaat zo door tot de olifant een wandelend vat vol van alcohol is.

Niemand heeft ooit de adem van zo'n volgeladen olifant getest, maar het was wel opvallend dat de beesten zich heel vreemd gedragen. Sommigen zijn vriendelijk en naar het schijnt vrolijk. Zij schenken vrijwel geen aandacht aan de bezoekers van Kruger National Park. Maar anderen daarentegen zijn slecht gehumeurd en men kan beter uit hun buurt blijven. Met hen kan men niet spelen en zij hebben al heel wat moeite in het park veroorzaakt. Zij trappen schuttingen omver en kunnen zo gemeen worden, dat zij een mens doden.

Een oppasser in het park werd eens nagezeten door zo'n dronken olifant. Het beest haalde hem in en doodde hem. Anderen hebben toen de olifant opgespoord en hem dood geschoten. Zij hebben toen een bloedmonster van het beest genomen en dit naar het medisch onderzoek centrum in Johannesburg opgezonden. Uit het rapport bleek, dat het bloed een grote hoeveelheid zeer vluchtige vloeistof bevatte die het dichtst bij alcohol kwam.

Een andere oppasser ontmoette eens een eenzame olifant in het park, die geen notitie van hem nam. Hij keek miserabel en had als steun zijn slurf om een boomstam gewonden. Hij had eveneens kennelijk teveel marula gehad en vertoonde alle verschijnselen van een dronken man.

★

Hartstoornissen

Het is een algemeen verbreide gedachte, dat hartpatienten vooral gezocht moeten worden onder hen, die leiding geven. Mensen die geleid worden, die een min of meer ondergeschikte plaats in de maatschappij innemen, zouden minder openstaan voor stoornissen van hun hart.

Deze mening nu schijnt in het geheel niet waar te zijn. Dr. Lawrence E. Hinkle van het Cornell University Medical College heeft onlangs zijn bevindingen bekend gemaakt van een vijfjarige studie, waaraan hij 270.000 mannen onderworpen had. Dr. Hinkle kwam tot de conclusie, dat naarmate iemand meer succesvol is, hij minder last van zijn hart heeft.

Dr. Hinkle, bijgestaan door zeven andere medische onderzoekers, heeft zijn onderzoek gehouden bij een aantal maatschappijen verspreid over Amerika, van New England tot Californië. Daarbij zijn de onderzoekers er niet van uitgegaan, dat hun mening waar was. Integendeel, zij namen aan wat men algemeen dacht, dat hoe hoger men klom op de maatschappelijke ladder, hoe meer de kans op hartziekte toenam. Maar hun bevindingen wezen op het tegendeel. In hun zoeken naar de waarheid op dit punt, hebben zij 6347 gevallen van absentie en dood onderzocht en vonden uit dat arbeiders, voormannen en kantoorbedienden meer hartgebreken vertoonden dan mensen die meer verantwoordelijkheid droegen. Zij gingen toen na hoe het stond met de mensen die vrij snel promotie maakten. Zij bemerkten, dat zij niet meer aan hartstoornissen openstonden dan anderen. In vele gevallen was eerder het tegendeel het geval. Anderen die aan bijzondere spanningen onderhevig waren, vertoonden evenmin een groter percentage hartkwalen.

Het onderzoek wees echter meer uit. Niet alleen kwam vast te staan dat er geen verband bestaat tussen verantwoordelijkheid en hartstoornis (eerder het tegendeel bleek), maar wel dat er een duidelijke schakel te zien is tussen hartstoornis en opvoeding en gezins-achtergrond. Mensen met meer onderwijs bleken dertig procent minder hartziekten te hebben dan mensen met niet meer dan lagere school opleiding. Het gezin waaruit de mensen voortkomen heeft blijkbaar een grote invloed op de gezondheid van hun hart. Indien deze mensen zich tevens in acht nemen wat hun dieet betreft — met andere woorden of zijn niet overdadig eten — en wat hun roken betreft, zorgen zij wellicht onwetend voor een gezond hart. In ieder geval heeft het onderzoek wel bewezen, dat meer verantwoordelijkheid in geen enkel opzicht met een bedreiging van het hart heeft te maken.

De geschiedenis herhaalt zich

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Velen worden op het ogenblik getroffen door de gelijktijdigheid van gelijke bewegingen. De moord op Dr. Martin Luther King laten wij terzijde, omdat deze samenhangt met zulk een machtige beweging, dat deze moeilijk met gelijkwaardige kan worden vergeleken. Maar in Europa en in andere landen, die door de westerse beschaving zijn beïnvloed, bijvoorbeeld in het zuiden van Amerika, vindt men in tal van steden bewegingen, die men eerst geringschattend relletjes noemde van studenten, maar die thans blijken te ontaarden in ongeregeldheden, die men beter met de naam van oproer kan aanduiden.

Het valt daarbij op, dat tal van deelnemers de naam student alleen menen te verdienen, doordat zij in het bezit van een inschrijvingskaart zijn van een inrichting van hoger onderwijs, op grond waarvan zij van de regering geldelijke steun krijgen, waardoor zij zich in het leven houden. Het is niet waarschijnlijk, dat de wetenschap in haar zuivere vorm door hun huidige activiteit zal worden gebaat.

Maar als wij op deze eigenschap verder niet de aandacht vestigen, blijft toch het verschijnsel bestaan, dat men in Amsterdam, evengoed als in Berlijn en München, in Maastricht, evengoed als in enkele Oosteuropese plaatsen, jongelui ziet optreden, die blijkens de televisie met verbeten gezichten, zich om de een of andere reden tegen geuniformeerde gezagsdragers verzetten, terwijl enkele van deze figuren, als zij zich onrechtmatig in hun lichamelijk zijn menen aangetast te zijn, zich tot het gezag wenden, dat zij weigeren in zijn waarde te erkennen, op grond van regels, die zij zelf met voeten treden, bestraffing te eisen, wegens mishandeling.

Men heeft reeds getracht dit vreemde verschijnsel wetenschappelijk te verklaren, door een enquete te houden onder individuen.

Heel veel resultaat heeft dat nog niet gehad, wat begrijpelijk is, als men bedenkt, dat de enqueteurs de middelen en methoden van het moderne denken gebruiken, terwijl de onderzochte individuen een gans andere taal spreken, zodat een vruchtbaar gesprek niet mogelijk is. Men kan echter ook anders te werk gaan. Men kan onderzoeken, of gelijksoortige bewegingen zich in de geschiedenis meer hebben gemanifesteerd. En men kan dan nagaan, of daar misschien gelijke oorzaken als in de tegenwoordige omstandigheden zijn aan te wijzen.

Wij vestigen dan eerst de aandacht op de periode na de Franse revolutie. Het oude gezag der koningen was weggevaagd en de orde had men getracht te handhaven door een stelsel van vreemdheid. Toen dit gevallen was wilde de rijpere jeugd zich in het uiterlijk optreden onderscheiden. De groep der incroyabelen, der lieden, die men niet zou geloven, trad op. Deze onderscheidde zich door lange haardracht, door lange getailleerde jasjes, die op het ogenblik ook weer "in" zijn en de beenbekleding was zeer eng van omvang. De meisjes, die men merveilleuses noemde grepen ook naar een vreemde coupe voor hun kleding.

Wie de caricatuurboeken uit die tijd beziet, verbaast zich niet meer over de wijze, waarop jongelui tussen de twintig en dertig hun zelfstandigheid willen bewijzen. Slechts valt het op, dat de Fransen ook in deze tijd van verwording hun elegance wisten te bewaren. Misschien mag men uit die overeenkomst afleiden, dat de huidige kledij en kapsel ook een reactie zijn tegen bestaande kledingvormen. Het is echter minder prettig te bedenken, dat het gros van deze lieden later gevallen zijn in de oorlogen van Napoleon.

Er is echter meer.

Na elke grote oorlog ziet men na een paar dozijn jaren onder de dan juist volwassenen een beweging optreden, die zich op religieus gebied, op het terrein van het recht, in de maatschappij, vooral bij de kunst, in verzet komen tegen de bestaande levensvormen. Men propageert een ander gedragspatroon. De ouderen onder de lezers herinneren zich nog wel het optreden van de gebroken geweertjes tussen 1920 en 1940. De monarchie werd aangevallen, evenals de lagere gezagsvormen. Ook toen bemoeide deze rijpere jeugd zich met internationaal gebeuren. Men denke aan de vele sympathie voor de Spaanse revolutionairen. Er was echter wel verschil. Want honderden, die Franco bestreden bepaalden zich niet tot het uitstoten van ongevaarlijke kreten, maar namen zelf dienst in de republikeinse gelederen. Zij betaalden vaak hun staatkundige ideologie met hun leven.

Er is echter meer. Vlak na de eerste wereldoorlog was er sprake van, evenals na de tweede wereldoorlog, een bevolkingsexplosie. Terwijl vroeger de nieuwe generatie vrij geruisloos door de oudere werd opgevangen, geschiedde dit thans niet. Daarvoor was de jonge generatie te talrijk. Bovendien vond men onder hen velen, die door allerlei omstandigheden weinig opvoeding genoten. Het gevolg was dat ook in Nederland een groot aantal ontwortelden mee ging spreken. Verstandelijk kregen zij veel meer dan vroegere geslachten. Maar hun karakter was maar weinig gevormd. Ieder gevoelt terstond, dat het nu net zo gaat, zij het op veel groter schaal. Hoeveel van de jonge aanhangers of tegenstanders van Duschke hebben hun kinderjaren doorgebracht tussen de steenhopen van de verwoeste Duitse steden. Hoevelen zijn afkomstig uit geschonden gezinnen of hebben helemaal geen ouderlijk huis gekend. Verstandelijke kennis hebben ze misschien wel gekregen, maar hoevelen van hen hebben een juist inzicht gekregen in goed en kwaad. In Nederland heeft zich dat voorgedaan, zij het op kleiner schaal.

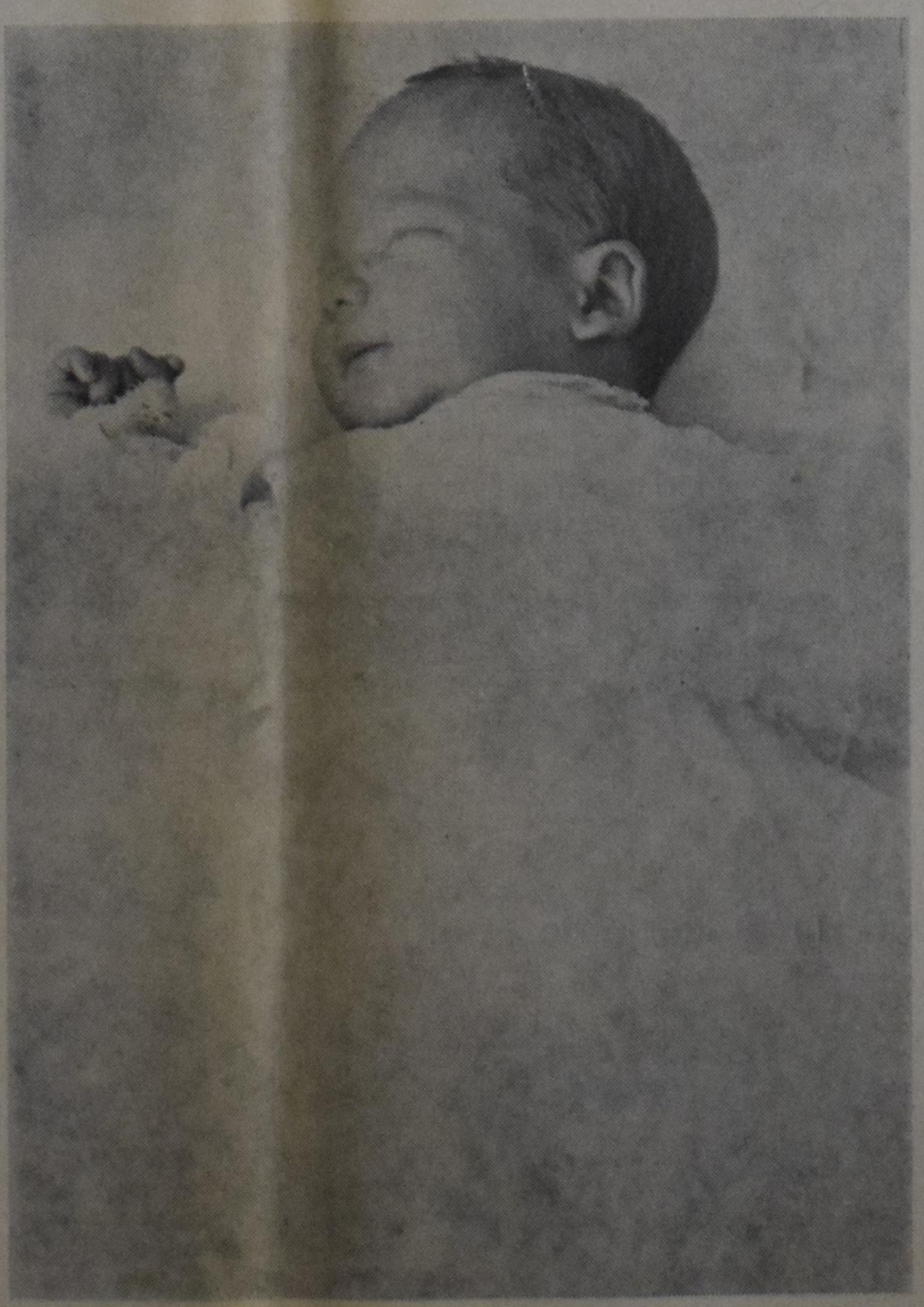
Bovendien hebben deze lieden een overdreven eerbied voor het gedrukte woord en nog veel meer voor de moderne communicatie media, van radio en televisie. Vandaar hun woede tegen Telegraaf en Springerbladen. Toch heeft onlangs een Amsterdams hoogleraar betoogd, dat de invloed van de omroep en van de drukpers kleiner is dan men wel denkt. Dit is echter niet het geval met die kleine obscure pamfletten, die deze figuren zelf samenstellen en verbreiden. Die worden tot de laatste letter geloofd.

Tenslotte is deze groep zeer gehecht aan demonstraties op straat, waar op de emotie kan worden gewerkt.

Tenslotte nog dit. Door het gemis van een goede gezinsopvoeding weet deze generatie maar weinig van de noodzakelijke ordenende functie van het gezag. Zij zien het bestaande gezag als iets, dat vijandig is aan de samenleving, in plaats dat zij weten, dat zonder gezag geen samenleving mogelijk is.

En nu bedenke men, dat elke omwenteling niet eindigt in afstand, in abdicatie, van de bestaande gezagsdragers, maar **begint met abdicatie.** Zolang als het gezag zich bewust is van zijn eigen roeping, om de maatschappij te beschermen, is elke poging tot omwenteling vruchteloos. Dat gaat dan misschien wel hardhandig, maar zolang als men bij de handhaving van het recht, de grenzen der menselijkheid niet overschrijdt, kan men dat niet afkeuren. De jongste geschiedenis van Amsterdam geeft hiervan het bewijs. Paaszondag in Maastricht heeft ook wat te betekenen.

Vandaar vermenigvuldige zich het gebed voor allen, die in hoogheid gezeten zijn, opdat wij een stil en gerust leven mogen hebben. Ik heb de indruk, dat hier in protestantse kring ook onder de geestelijke leidslieden nog wel wat aan ontbreekt.

DE JONGSTE ORANJETELG

zoon van Prinses Margriet en mr. Pieter van Vollenhoven. De jonge prins kreeg de naam: Maurits, Willem, Peter, Hendrik van Oranje Nassau van Vollenhoven.

Church Announcements

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Te Neerlandia, Alta. is overleden Ds. G. Ph. Pieffers, emeritus predikant van Coaldale, Alta.

Ds. Pieffers, geboren in 1906, voltooide zijn studie aan de Theologische Hogeschool te Kampen en werd in 1940 in het ambt bevestigd te Zuilichem, Gelderland. Hij vertrok in 1943 naar Bergentheim, Overijssel, waar hij in 1945 met het grootste deel der gemeente met de Vrijmaking meeging. In 1946 ging hij naarBussum om in 1952 het beroep aan te nemen naar Lethbridge-Coaldale, Alta. Ds. Pieffers diende deze gemeente tot 1966, waar gezondheidsredenen hem noopten tot emeriteitsaanvrage. Hierna diende hij de kleine gemeente Neerlandia voorzover zijn gezondheid het veroorloofde.

•

CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Dit jaar hopen met emeritaat te gaan de predikanten N. Beute van Lacombe, Alta., M. Dornbush van Charlottetown, P.E.I. en J. Roorda, die in Canada de gemeenten van Lacombe, Abbotsford en Vernon als predikant heeft gediend.

SPECIAL PASTORS TRAINING BEGUN IN INDONESIA

At all the theological academies and colleges in Indonesia a new special training for pastors has been inaugurated. The new courses will aim at easing the acute shortage of ministers caused by the rapid growth there of the christian church. Besides pastors for the congregations, a large number of chaplains are needed for the army and prisons.

An unusually large number of students, both men and women, have sought to enroll in the new courses. In Jokjakarta, according to Informatiedienst, 67 students applied for a course that could accommodate only 20. In Makassar there were many more applicants for the chaplains course than could be enrolled.

The growth of the churches, sometimes with very little guidance from pastors or evangelists, has brought about many new groups and congregations with inadequate leadership. In one area in South Sumatra 1700 baptisms are expected to occur this month. The converts there have been won largely through the winsome example of Christians who shared their meager supple of rice and showed love and concern in other ways also for their fellows.

The churches in Indonesia are presently stressing consolidation of the newly formed congregations in order to prevent a large number of 'census Christians'. (RES)

WORLD-WIDE BROADCASTING SUNDAY

Sunday, June 9, has been designated World-Wide Broadcasting Sunday. On this day Christians are asked to unite in prayer for Christian radio and television broadcasters around the world.

Christian witness through these media includes evangelism among non-Christians as well as the strengthening of Christians through Bible teaching. Applying Christian principles to news broadcasting, education and entertainment, broadcasters have built up a great deal of good will in many parts of the world.

In designating June 9 as World-Wide Broadcasting Sunday, International Christian Broadcasters asks all Christians to thank God for the extensive Gospel outreach through radio and television; to pray for God's help in the production of creative and attractive programming; and to request God's provision of adequate personnel and finances for the continuance and expansion of radio and television ministries around the world.

NEWS FROM THE HOME BIBLE LEAGUE

Indonesia

At the request of christians in Indonesia the World Home Bible League has decided to extend its ministry to that country. Unparalleled opportunities for the church in Indonesia continues and there are almost unlimited possibilities for Scripture distribution. Rev. Spencer De Jong, the Indonesian director of World Vision, wrote us lately: "It's like a cry coming from all parts of Indonesia. Please give us Bibles!" The first small shipment has arrived in Indonesia and in Bandung the League is printing now 100,000 copies of selected Scripture portions.

Later this year the International Director of the World Home Bible League, Mr. William Ackerman, and the Director of the Canadian Home Bible League Mr. John VanderBoom, hope to meet with representatives of Indonesian churches, to work out plans for further extension of the League's ministry in that country.

Quebec, Canada

On May 17th the Exhibition MAN AND HIS WORLD hopes to open its doors in Montreal. This is the extension of Expo 67 and millions of visitors are expected to attend again. One of the busiest places during the 1967 season was the **Sermons from Science** building. The display was sponsored by Evangelical Churches and has been instrumental in reaching millions of our French Canadians with the Gospel of Christ. The effect is felt all over Quebec and missionaries have found many open doors as a result of the Sermons from Science project. Scripture distribution has increased sharply all over Quebec. The League has sent out many thousands of French New Testaments, Gospels and Scripture portions to missionaries all over Quebec.

The Canadian Home Bible League has received a request from the Sermons of Science director for a sufficient supply of French New Testaments, so that they will be able to give a copy to every serious inquirer. The Bible allocation committee of the Bible League has granted this request and already the first 2,000 Testaments have been shipped to Montreal with many more thousands to follow as the season goes on.

Prof. Dr. W. D. JONKER

De generale synode der Geref. kerken heeft dr W. D. Jonker, predikant bij de Nederduits-Geref. kerk van Johannesburg-Oost, opnieuw benoemd tot hoogleraar in de ambtelijke vakken aan de Theologische Hogeschool te Kampen. De synode had dr Jonker ook reeds 30 augustus j.l. tot hoogleraar benoemd, maar hij meende toen te moeten bedanken. Dr Jonker werd 1 maart 1929 geboren te Lichtenburg (Transvaal). Aan de universiteit van Pretoria behaalde hij in 1948 de graad van Baccalaureus Artium (B.A.). In 1951 die van Baccalaureus Divinitatis (B.D.) en in 1952 die van Magister Artium (M.A.). Bij alle drie graden verwierf hij het predicaat cum laude. Hij legde in 1953 eveneens cum laude het doctoraal examen theologie aan de V.U. af en 1 april 1955 promoveerde hij bij prof. dr G. C. Berkouwer op een proefschrift, getiteld: "Mistieke liggaam en kerk in die nuwe Rooms-Katholieke theologie". Ook de promotie vond cum laude plaats. In hetzelfde jaar werd dr Jonker predikant bij de Nederduits-Geref. kerk van Johannesburg-West. In 1958 nam hij gedurende een semester de colleges van prof. Du Preez aan de universiteit van Pretoria waar en in 1959 gaf hij colleges in bijbelkunde aan de universiteit van Potchefstroom. Hij is ook hoogleraar in de kerk- en dogmageschiedenis, het kerkrecht en de godsdienstwetenschap aan de universiteit van Zuid-Afrika geweest. Tijdelijk heeft hij ook de ambtelijke vakken gedoceerd. In 1966 werd dr Jonker predikant van de kerk van Johannesburg-Oost. Dr Jonker is sedert 1958 studentenpredikant te Potchefstroom. Hij was lid van de Gereformeerde Oecumenische synode te Potchefstroom in 1958 gehouden, fungeerde van 1959 tot 1965 als actuaris van de Transvaalse synode en was lid van de algemene synode van 1962. In de periode waarin ds Jonker studeerde aan de Vrije Universiteit, volgde hij ook colleges aan de universiteit te Bazel en aan de Rooms-Katholieke Universiteit te Nijmegen. Hij werkte in die jaren ook bij de wereldomroep. In 1960 maakte hij ook een studiereis naar Europa en bezocht toen de universiteiten van Tübingen en Edinburgh. Tevens onderhield hij relaties met de gereformeerden in Elberfeld. Dr Jonker heeft veel gepubliceerd. Zo schreef hij een werk over enkele aspecten van de kerkelijke tucht, getiteld: "En as jou broer sondig ...." en een boek "Aandag vir die Kerk". Hij schreef bovendien een toelichting op de brief aan de Romeinen. Ten aanzien van het rassenvraagstuk in Zuid-Afrika neemt dr Jonker een kritisch standpunt in. Met 25 anderen ondertekende hij in 1963 een bezwaarschrift tegen een al te grote beperking van de kritiek op de synodale besluiten betreffende dit vraagstuk. Met zeven andere theologen schreef hij een open brief, getiteld: "Verwarring - opheldering noodsaaklik".

— "Kerknieuws"

From the Mailbox

APPRECIATION

Sir:

The sermon, "Love, Killed in Action" was very appropriate. Pastor James Thompson (Time) reiterates "Why must we always kill our prophets before we will listen to them?" We are without excuse for not having prayed, preached, or printed it before.

The "Father forgive them . . ." prayer, however, takes a superior quality of Christian character to pray — especially when animosity and hatred has thrown you behind bars or buffeted you to a breaking-point.

Being a woman, I know my specie should produce more Mother Pollards. Perhaps part of this serman should appear periodically in the C.C., so that we might be reminded, or measure ourselves how much/little we have grown spiritually. Would to God, Pentecost may produce the miracle.

A Reader

(Name and address known to us. Ed.)

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

De uitweg

Het gebruik van verdovende middelen neemt onheilspellend toe. En de grote publicatie, die er aan gegeven wordt, doet het gebruik niet verminderen maar vermeerderen. Men heeft keuze. Men kan zijn toevlucht nemen tot opium of tot heroïne. Of men kan LSD gebruiken of marijuana. Een beambte van de Amerikaanse Food and Drug Administration schatte, dat twintig miljoen Amerikanen op de een of ander tijd marijuana gebruikt hebben. Dr. S. Kistemaker wijdt er een artikel aan, dat elders in dit nummer is te vinden.

Waar doet men dit toch om? Bij sommigen mag het misschien een soort nieuwsgierigheid zijn om eens te weten wat men precies ervaart wanneer men zo'n "drug" eet of rookt, maar verreweg het grootste deel van de verbruikers beoogt een ander doel.

Het is wel duidelijk dat wat de verbruikers ook denken, zij hebben openlijk of verholen een begeerte om de werkelijkheid te ontwijken. Naar de rapporten uitwijzen brengen deze drugs je in een onwerkelijke staat. Je denkt dat je anders bent dan je werkelijk bent. Je ondergaat een gevoel van "high" te zijn zoals het heet, hetgeen dan wel betekenen moet, dat je jezelf in een hogere wereld waant dan de werkelijke. Je bent niet alleen anders, je denkt meer te kunnen, meer tot je beschikking te hebben. Je leeft in een droom van een hogere extase. Maar het duurt maar kort. In de meeste gevallen ontwaak je daaruit met een begeerte om er weer in te komen. Al mogen sommige drugs dan geen verslavende uitwerking hebben, de begeerte om high te zijn houdt aan en daar geef je graag aan toe.

Het is als een psychologisch verschijnsel waarschijnlijk tekenend voor onze tijd. De werkelijkheid van het leven is te hard, te meedogenloos, te wreed. Daaraan wil men ontvluchten. En drugs helpen je in een waanwereld te leven, want ze geven je een gevoel van schijn-geluk. En vergist u zich niet. Mensen nemen niet altijd drugs voor de "fun", om eens te kijken hoe het is en wat je ervaart. Mensen nemen vaak drugs omdat ze geen uitweg meer zien. Het kan voor sommigen zo benauwend angstig of zo benauwend eenzaam worden, dat ze iets moeten doen om aan de greep te ontkomen. Wat dit betreft is het gelijk of men nu drugs neemt of pillen. De uitwerking moge misschien iets verschillen, maar het doel waarvoor men ze neemt is gelijk. Men wil eronder weg. Men wil de harde werkelijkheid ontvluchten.

Gelovigen geloven niet altijd. Een ieder ga bij zichzelf te rade. Het gebruiken van drugs en pillen is ook onder christenen geen onbekend verschijnsel. Maar ook al neemt men ze niet, dan wil dat nog niet zeggen, dat wij door de problemen rondom ons altijd een uitweg zien. Het kan benauwd zijn in je eigen binnenste en je kunt benauwd worden als je om je heen ziet.

Daar weet God alles van. Hij weet er alles van. En Hij heeft het al duizenden jaren geleden gezegd, dat wij geen dageraad zullen hebben, als we niet bij de wet en bij de getuigenis blijven. Dat is geen zwaarmoedige kijk op het leven, maar dat is de werkelijkheid. Zo zegt de Bijbel het en zo maken wij het elke dag mee.

En de enige uitweg is de Heilige Geest. Dat is de weg die God wijst. Er is nog nimmer iemand geweest, die door de Geest van God werd geleid en onder de omstandigheden is bezweken.

Is dit nu niet te simpel voorgesteld? Gaat het nu heus zo gemakkelijk, dat als je jezelf aan God overgeeft, je moeilijkheden opgelost worden als de mist voor de zon? Zonder ook maar iets van de moeilijkheden af te doen en met volle sympathie voor de zwarigheden die velen hebben, zeggen wij toch: ja, zo simpel is het. Want als de Geest van God in je woont, kom je aan Gods kant te staan. Dan ga je de dingen van Zijn kant uit bezien. En daar wordt je leven beslist anders van.

Zonder geloof gaat het niet. Ook met drugs en pillen niet. Maar met geloof trekt de nevel op. Ook al lijkt het nu nog hopeloos en onoverkoombaar. Wat niet mogelijk is bij mensen, is mogelijk bij God.

D.F.

* * *

Een nieuwe organisatie

Bij alle verschillende organisaties, die wij nu al hebben op christelijk terrein, is een nieuwe groep gekomen. De christelijke zakenmensen hebben zich in een organisatie verenigd tijdens een bijeenkomst in Oakville, Ontario, op 24 april j.l.

Het was de tweede keer, dat de zakenlui bij elkaar kwamen. De eerste maal hadden zij in twee lezingen van Professor M. Vrieze van Trinity College in Chicago, wel iets gezien van de christelijke roeping van de zakenman, maar het was voor velen niet duidelijk geworden, dat een organisatie daarvan het gevolg moest zijn. De tweede vergadering, waar eveneens professor Vrieze sprak, heeft voor de meesten verhelderend gewerkt.

Dat het de eerste keer nog niet tot organisatie kwam, was niet aan de spreker te wijten. Men kan zich er eerder over verbazen, dat het de spreker is gelukt zijn gehoor na drie speeches duidelijk te maken welk een groot terrein er voor de christelijke zakenman open ligt. Professor Vrieze zette duidelijk uiteen, dat een organisatie van christelijke zakenmensen niet moet beogen om elkaar te vertellen hoe het snelst dollars verzameld kunnen worden. Waar wij naar toe moeten is naar een juiste, christelijke waardering van de economie en van de zakenman in die economie. Die economie neemt een zeer belangrijke plaats in in de samenleving. De bibliotheken van universiteiten en colleges bevatten meer boeken en tijdschriften rechtstreeks of zijdelings verband houdend met economie, dan over enig ander onderwerp. Doch al deze boeken en tijdschriften handelen over economie op socialistische, liberale of humanistische wijze. Een christelijke stem wordt niet of nagenoeg niet gehoord. Dit betekent dat een zo uitermate belangrijk bestanddeel van onze samenleving als de economie is verstoken van het christelijk getuigenis.

Wat is een zaak, wat is een produkt? Zijn het alleen middelen waardoor wij geld maken en waarvoor wij arbeid huren? Dit is het onchristelijk, prevalerend standpunt. Maar dat kan het christelijk standpunt nooit zijn. Een christen ziet in zijn zaak in de eerste plaats een van God gegeven terrein, waar hij de mensheid dienen kan. Economie is een van God gegeven structuur van het mensenleven, die God in genade tot instandhouding van het mensenleven geeft. Daarom moet zij in de eerste plaats God-gewijd zijn. Economie en onze economische activiteiten moeten Gods-dienst zijn. Dit komt uit, moet althans uitkomen in de wijze van zakendoen, in de arbeidsverhoudingen, in de reclame, in de prijsvaststelling.

Dit wil nog niet zeggen, dat voor onze christelijke zakenmensen deze Gods-dienst in de economie altijd glashelder is. Maar dit is dan ook de reden dat een samen zich beraden op deze vraagstukken noodzakelijk is, niet alleen voor christelijke zakenmensen van Nederlandse afkomst, maar voor allen, die in de economie God willen dienen, ongeacht de nationaliteit.

Een pro tem bestuur werd benoemd, die de organisatie constitutioneel zal voorbereiden en opnieuw een vergadering zal samenroepen van allen die "self employed" zijn.

Wij heten de organisatie van christelijke zakenmensen welkom in de rij der christelijke verenigingen. Haar taak moge ideëel lijken, zij kan metterdaad een zeer waardevolle bijdrage leveren tot de daadwerkelijke belijdenis en belevenis van Christus' regering.

D.F.

Het helpen van Immigranten

Samenwerking in Ottawa

(Can. Scene) — Aanpassingsvermogen — onvermoeide werkijver — en begrip. Dat is de formule, aan de hand waarvan de nieuwe Immigration Settlement Section van het Canada Manpower Centre in onze hoofdstad Ottawa reeds op velerlei wijze succes heeft kunnen oogsten.

De immigratie-autoriteiten, die in juni van het vorige jaar tot deze organisatie toetraden en daar Manpower Counsellors werden, zijn er in geslaagd een tak van dienst te vormen, die op effectieve en efficiënte wijze de pas aangekomenen met hun werk- en aanpassingsproblemen terzijde staan. Hun overplaatsing vond plaats in het kader van de reorganisatie van het Dep. of Manpower and Immigration, waarbij het Canada Manpower Centre de verantwoordelijkheid voor de binnenkomende immigranten ontving. "In het begin was het moeilijk," aldus Jack Young, de Senior Manpower Counsellor, die met het beheer van deze nieuwe afdeling was belast en reeds 20 jaar werkzaam is geweest in het plaatsen en op weg helpen van de immigranten. "We kwamen in een nieuwe omgeving met nieuwe mensen en nieuwe arbeidsvoorwaarden. Maar dank zij de onschatbare hulp van de directeur van het C.M.C., de heer Leo Boudreau, zijn assistent Edward Hutchinson en hun staf, konden we snel in werking treden en al spoedig waren we in staat de immigranten op uitstekende manier terzijde te staan."

De Settlement Section bestaat thans uit vier ervaren adviseurs en een stenografe onder leiding van de heer Young. Tot nu toe werden door elk gemiddeld tien immigranten per dag behandeld. Dat lijkt misschien niet veel maar het nieuwe en oude Canada Manpower personeel had in het begin tijd nodig om zich te oriënteren. En behalve de integratie-problemen waren er vanzelfsprekend die van de immigranten zelf.

Een groot aantal van deze mensen, die op verschillende plaatsen arriveren en in verschillende havens in Canada aan land komen spreekt geen Engels. Een van de adviseurs van de Section ontmoet deze immigranten bij aankomst op het vliegveld of station of zorgt er voor dat ze door douane-, immigratie- of vliegveld-autoriteiten worden ontvangen, die voor hun doorreis zorgen of, indien nodig, voor een plaats om te overnachten. "Probeer je voor te stellen dat je ergens in een vreemde stad in een even vreemd land wordt neergezet," aldus de heer Young. "Je weet geen weg en hebt meestal geen idee hoe de mensen in het nieuwe land leven. Daar komt nog bij dat de arbeidscondities geheel anders zijn en je met de meerderheid van de mensen geen gesprek kunt voeren. Dat geeft misschien enig idee hoe de immigranten zich bij hun aankomst hier voelen. Daarom houden we ons hoofdzakelijk bezig met de gezinsomstandigheden van de immigranten, die naar de C.M.C. komen — het punt waar ze zich het meest bezorgd om maken. Zowel de immigrant als zijn echtgenote worden op de hoogte gebracht met de woon- en werkmogelijkheden in de omgeving, de medische en ziekenhuisverzorging, het Canada Pension Plan en andere zaken zoals het kopen in de grote zelfbedieningszaken, het bedienen van een centrale verwarming, de onderwijsmogelijkheden, e.d."

Er wordt vooral voor gezorgd dat het gezinshoofd volkomen op de hoogte wordt gebracht van de werkgelegenheden in zijn vak of beroep. "Op dit gebied is de nieuwe methode een grote vooruitgang vergeleken bij de oude wijze van werken," aldus de heer Young. "We nemen contact op met de andere secties en alle mogelijkheden worden nagegaan. Regelingen als Occupation Training for Adults en Manpower Mobility kunnen worden gebruikt om de nieuweling op weg te helpen. Indien nodig kunnen alle mogelijkheden die de Canada Manpower Centres van geheel Canada ten dienste staan van de ene uithoek van het land naar de andere worden gebracht om daarmee de immigrant te helpen."

Bij het overgaan naar het Canada Manpower Centre hebben de immigratie-autoriteiten een schat aan persoonlijke contacten, een uitgebreide kennis van de omgeving waarin werd gewerkt, en een reputatie voor aflevering van beloofde goederen met zich meegebracht. "Door uitwisseling van inlichtingen tussen verschillende secties onderling kan thans iedere mogelijkheid worden uitgebuit en de aanvrager beter dan ooit ten dienste worden gestaan," aldus de heer Young. "Het resultaat is dan ook een zeer efficiënte werkwijze geworden, waarbij gebruik wordt gemaakt van de plaatselijke werkgelegenheden zowel als van die in andere streken."

Een goed voorbeeld van de wijze waarop het nieuwe systeem werkt is het geval van de jonge Duitse loodgieter uit München, die kortgeleden hier met zijn vrouw en drie kinderen aankwam. Ze spraken geen Engels en werden van het vliegveld afgehaald en ondergebracht. Gedurende een interview op het Canada Manpower Centre de volgende morgen, werd contact opgenomen met de Trades Section en het bleek dat er geen aanvragen voor personeel in het loodgietersvak waren. Een van de adviseurs kende echter een Duits-sprekende loodgieter in het Bells Corners district. Voordat een beroep op deze man werd gedaan, werden op het provinciale arbeidsbureau de kwalificaties van de immigrant nagegaan en een voorlopig certificaat aan deze man uitgereikt. "Deze jonge Duitser wist natuurlijk niet waar Bells Corners was en, ook al had hij het geweten, dan zou hij er nog niet hebben kunnen komen," zo vervolgde de heer Young. "De adviseur is met hem meegegaan, heeft hem aan de werkgever voorgesteld en er voor gezorgd dat hij zich op zijn plaats voelde. Door het helpen van de immigrant verstevigde hij tegelijkertijd de goede verstandhouding die reeds eerder tussen hem en de werkgever was gegroeid. Intussen werd accommodatie gevonden voor het gezin en er op toe gezien dat er genoeg geld aanwezig was tot de man zijn eerste loon ontving."

"Ieder geval wordt op zichzelf behandeld," vertelde Ken Ward, een der adviseurs, "en we zorgen er voor dat de immigrant zelf ook de handen uit de mouwen steekt."

Een andere oudgediende op het gebied van de immigratie, de heer George Smith, had weer andere ideeën omtrent de waarde van het nieuwe systeem. "We kunnen nu bijna onze gehele tijd besteden aan het helpen van de immigrant," zo legde hij uit, "vroeger ging er een hoop tijd verloren met het bezoeken van het vliegveld, het inwinnen van inlichtingen en alle mogelijke andere taken waardoor we werden gehinderd in het daadwerkelijke hulpverlenen aan de immigranten."

Vijfenzeventig procent van de individuele gevallen, die door de Heer Young worden behandeld, hebben te doen met ondernemers, die proberen uit te vinden of ze hier een eigen onderneming kunnen vestigen. Daarnaast is hij verantwoordelijk voor de connecties met de directie en de administratie.

"We wisten niet zeker hoe het nieuwe systeem zou bevallen," vertelde de heer Boudreau, terugkomend op de oprichting van de nieuwe sectie bij de CMC, "maar door samenwerking en begrip voor elkaar is alles prachtig verlopen. We zijn blij gebruik te kunnen maken van hun kennis en ervaring — er is een prachtige samenwerking door ontstaan.

Too often we attempt to work for God to the limit of our incompetency, rather than to the limit of God's omnipotency.

— Hudson Taylor

Het overplanten van vrees

OPMERKELIJKE PROEFNEMINGEN MET RATTEN

De wereld wordt tegenwoordig in spaninng gehouden door de medische successen wat betreft het overplanten van nieren en harten van de ene mens naar de andere. Als men er goed bij nadenkt, grenst de kunde van de medische wetenschap aan het ongelofelijke.

Toch moeten de prestaties, die thans wereldkundig worden gemaakt, wellicht gezien worden als voorlopers van veel meer nieuwe vindingen. Zal het bijvoorbeeld mogelijk zijn om intelligentie over te brengen? Die vraag lijkt erg onwaarschijnlijk, maar aan de hand van bepaalde proefnemingen kan de werkelijkheid wel eens dichterbij liggen dan wij thans vermoeden. Dit wil nog niet zeggen, dat binnen enkele jaren de intelligentie van de ene mens kan worden overgeplant naar de andere. Maar de eerste stappen op de weg van een dergelijke ontwikkeling zijn gezet en het is moeilijk te voorspellen hoe snel men vorderingen zal maken.

Zoals gebruikelijk worden proefnemingen in laboratoria veelal gedaan met ratten en andere dieren. Men is begonnen met het meten om vrees over te brengen en daarmee is men wonderwel geslaagd.

Muizen en ratten hebben een voorkeur voor de duisternis. Men had twee dozen opgesteld, de één waar licht doorkwam en de andere, die geheel in de duisternis gehuld was. Toen men de ratten losliet gingen zij zonder mankeren het liefst in de donkere doos. Daarna heeft men echter in de bodem van de donkere doos een electrisch geladen vloer aangebracht. Zodra de ratten die vloer betraden, kregen zij een vrij hevige schok, die hen naar de lichte doos deed vluchten. Deze handeling werd verschillende keren per dag herhaald. Toen men daarna de stroom weghaalde van de donkere doos, zat de schrik er voldoende in, en gingen de ratten dadelijk naar de lichte doos, zonder eerst in de donkere doos te vluchten.

Men heeft toen andere ratten genomen, die niet aan het experiment hadden deelgenomen en men heeft deze ingespoten met een extract van de hersens van de proefdieren. Het gevolg was, dat de ingespoten dieren dezelfde vrees vertoonden als de ratten, die door de electrische schok weerhouden waren van de donkere doos. Naarmate meer of minder van dit extract werd toegediend, waren de dieren meer bevreesd om de donkere doos in te gaan.

Deze proefneming is het begin. Weliswaar is dit de vrees die men heeft overgebracht. Of men het instinct van de beesten eveneens kan overplanten is nog de vraag, maar de waarschijnlijkheid is er. Indien dit mogelijk zou blijken, dan is de eerste schrede gezet op de weg naar het overbrengen van intellect van de ene naar de andere mens. Natuurlijk brengt dit konsekwenties mee. Wij willen daar nu niet op vooruit lopen, want de medische wetenschap is nog zo ver niet. Toch is het een vraag die het bestuderen interessant maakt, of hier alleen medische of biochemische vragen aan de orde zijn, of dat men ook met ethische vragen te doen krijgt. Die zijn trouwens ook al met een hart-overplanting aanwezig. Eigenlijk formuleren wij het zo nog niet voldoende. Want het zijn niet alleen ethische vragen die opkomen. Van meer gewicht is het of op deze en dergelijke onderwerpen niet en christelijk antwoord gegeven dient te worden. En om dit antwoord te geven, zouden deze onderwerpen nu reeds aan een nauwkeurige studie onderworpen dienen te worden.

The Candidates profess their faith

"I do not believe that a candidate's religious practices should be a factor in a delegate's decision to support him or reject him."

Pierre Elliot Trudeau gave this answer when the Religious Editor of the Toronto Daily Star questioned him about the relationship of his religious commitment to his political activity. The same question was put to the eight other serious contenders for the leadership of the Liberal party. Their answers, contained in an article "Religion and the Leadership — Personal Matter" which appeared in the March 11th edition of the Star, are conclusive proof that the nine leading candidates are of the opinion that religion is a personal matter unrelated to political activity.

Typical answers include:

"Religion may be a factor with some people but I hope most of us have gotten over that." (Martin).

"A man's religion is a personal matter and his affiliation with any church is not necessarily a determining factor in his life in either the intellectual or ethical sense." (MacEachen).

"Religion is not relevant to the candidacies in the modern context. The average Canadian has reached a point where other qualities are far more important than religious affiliation." (Hellyer).

"The candidate's religion has relevance only as it relates to his moral integrity and compassion." (Sharp).

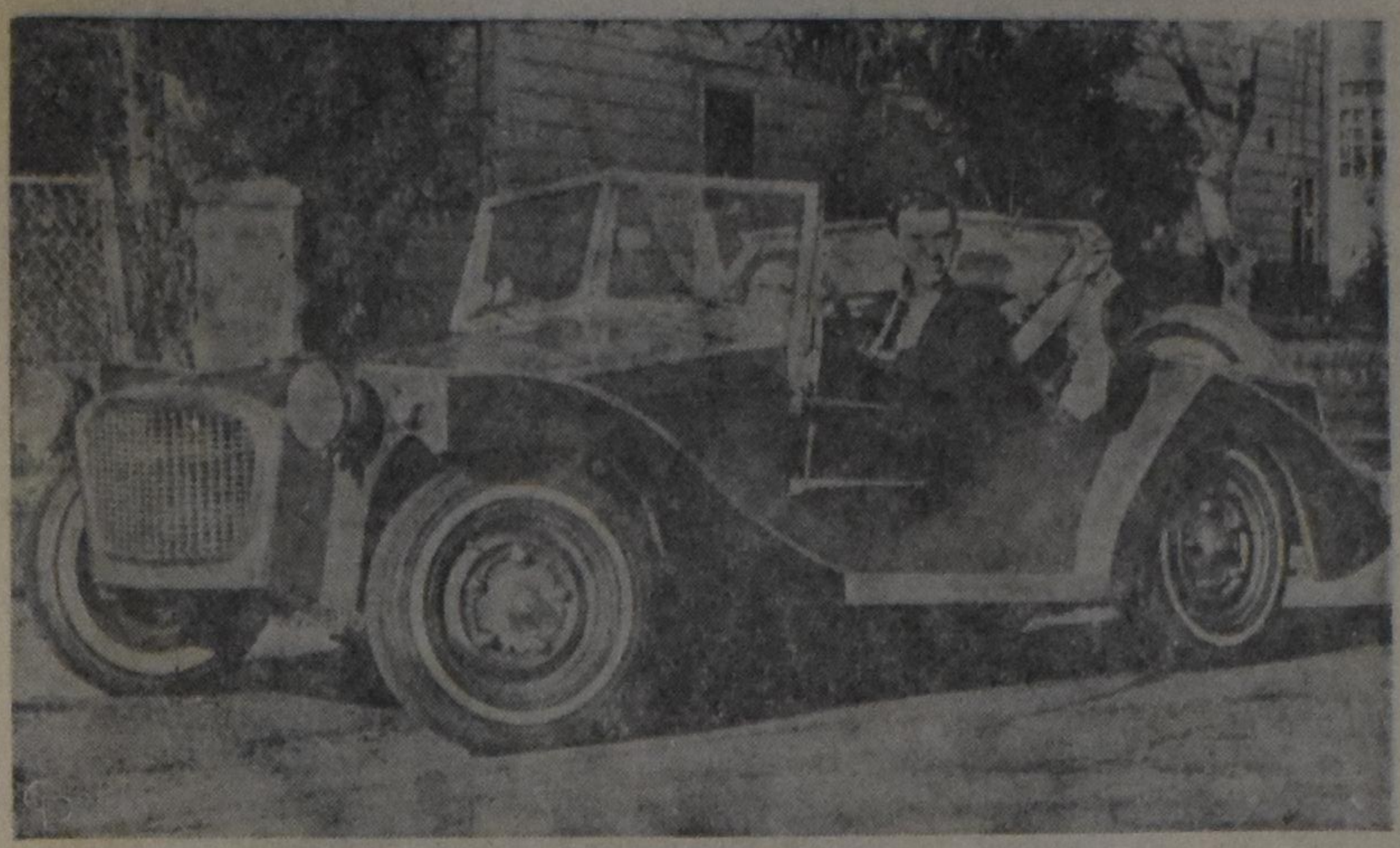
Eric Kierans is quoted as giving the following example in support of his contention that a candidate's religion is not and should not be relevant to his political policy. "A man," he said, "may have his own personal views about whether liberalizing the abortion laws is a good thing but these private convictions should be clearly distinguished from the rules he thinks should govern society as a whole. It's not a church and state society that we're operating in,' he continued, "The state and its laws have to take account of the varying beliefs of all members of society."

In summary, the leadership candidates are of the opinion that the church is where one practices his religion, where one acts religiously, and the political arena is where one practices his politics, where one acts politically. Permit me this observation. Can it be denied that the solution, that religion is a private matter not to affect political life, favoured by the leadership candidates, is a solution arising from a private view of the relation between religion and political life? Why should the personal opinions of politicians as to the relation between religion and political life affect their political life? Strange, isn't it! They say their private religion should not affect their political life. Yet it is abundantly clear that their private views as to what religion is so affects their political decision-making that they declare that religion has nothing to say. Politicians can and will go on denying it but it is crystal-clear that one's so-called 'private religious beliefs' have so much to do with politics that they determine the very framework within which political decisions are made.

Indeed, if politicians do not make decisions on the basis of personal opinions, what basis do they use? I'll go along with Mr. Kierans when he says private convictions should be clearly distinguished from the rules one thinks should govern society as a whole, if he will tell me on what basis one decides what rules should govern society. If a man admits of no God-imposed law order, no law order outside of and over and above man, on the basis of which he can determine what rules should govern society, he can only look to himself for such answers. When he looks to himself, he looks to personal opinion. If he looks to a number of people, he looks to a number of personal opinions. And so, in the final analysis, politicians are trapped by what they so desparately try to avoid. In the final analysis, political decisions are made by taking a nose-count of personal opinions. As a case point, we are supposed to believe that religion is a personal matter not relevant to political life because the nine leading contenders for the Liberal leadership are of that opinion.

Unless we have a criteria by which to judge the personal opinions of politicians, we will end up judging them by our own personal opinions which are no more legitimate than theirs. The Bible gives that criteria. The Bible contains norms intensely relevant to the present political situation. Christians called to order in Jesus Christ are called to call political life to order according to the rules of God's Word.

J. A. Olthuis,
in "Christian Vanguard".

WOODEN YOU KNOW—David Ross, 21, a senior at West Georgia College in Carrollton, Ga., arrives in New Orleans in a car made from that modern wonder material—wood. David gives his father credit for most of the 2½ years' labor on the plywood body that covers Volkswagen chassis.

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(29)

Onwillekeurig voelt John zich aangetrokken tot de vrouw die vader gekend heeft. Hij wil méér van haar weten. Dan kan hij naar huis over deze eerste ontmoeting in Holland schrijven. Misschien kan zij hem inlichten over zijn familie.

Juist wil hij de mond openen, om haar te vragen, als zij hem vóór is.

"Woont je vader nog steeds daar... in ...?"

"Bij Granum, miss, Alberta, Canada."

"Ja, Granum was het," fluistert Marie — daar zit Jan van tóén; hij is het sprekend. "Op een boerderij?"

"Ja, een grote boerderij, heel wat groter dan deze. Ik was ook farmer. Bij vader. Maar de oorlog kwam. 'k Moest in dienst en ben in Engeland gekomen. Toen naar Afrika, Italië, Frankrijk, België, Duitsland en nu in Holland. Gelukkig! Misschien kan ik mijn familie ontmoeten. Weet u wat van m'n familie af, miss?"

"Een beetje. Je bent overal geweest, jongen. En overal in de gevechten? En dan er goed afgekomen!"

"Goddank wel, miss. Niet het minste wondje."

"Of ik je vader gekend heb! En je moeder ook. Sanne Everts. Hoe..."

"Moeder is overleden. Bijna zeven jaar geleden," is het zacht gegeven antwoord.

"Och, jongen... dat wis ik niet."

"Bertha zorgt nu voor de huishouding."

"Bertha... Zo heette je vaders moeder, ik weet het wel."

"Hebt u grootmoeder ook gekend?"

"Nee, die was toen al overleden."

"Maar die woonde toch in Zwolle? En Zwolle is toch zeker een heel eind hier vandaan?"

"Ik denk dat jullie dat niet ver noemen," glimlacht Marie.

De commandant van het groepje, een sergeant, komt binnen en geeft een kort bevel. Onmiddellijk springen allen op.

"Ik moet weg, miss. Het spijt mij. 'k Wou nog wel eens wat met u praten. Als wij vandaag niet verder trekken, mag ik dan vanavond bij u komen?"

"Natuurlijk jongen. Kun je het vinden?"

"Gemakkelijk genoeg. "IJsselzicht" heet deze farm, heb ik gezien. Tot vanavond, hoop ik." Hij drukt haar stevig de hand.

Geen twee minuten later zijn de beide carriers met grote snelheid verdwenen, nagestaard door twee verbaasde boeren.

"De Moffen waren wat mans, maar vlak deze kerels ook niet uit," merkt Jannes op.

"Ja, maar deze kerels zijn geen Moffen," meent Sijmen.

"Natuurlijk niet. 't Zijn Canadezen."

"Vanzelf. Zó bedoel ik het niet. Ze zijn anders."

"Daar heb je gelijk in. 'k Heb liever met deze jongens te doen."

Onder woorden brengen, wat zij voelen, kunnen zij niet. Maar zij begrijpen elkaar. Ze bedoelen: de mentaliteit van deze kerels is anders.

Intussen verricht Marie Saalmink haar werk. Was 't geen droom? Nee, in levende lijve heeft daar een zoon van Jan gezeten. Alsof de Jan van vijfentwintig jaar geleden er zat... Zij is er geheel van in de war.

"Jij had het druk met die jongen die Hollands sprak," zegt Jannes aan de middagtafel.

"Geen wonder, Jannes. Ik zag dat hij sprekend op zijn vader gelijkt. Die is na de vorige oorlog naar Canada getrokken. 'k Heb hem goed gekend."

'Casuweel," merkt Sijmen op. "Dat die zoon nu hier moet komen."

Het komt in geen van beide broers, die nooit een vrouw hebben aangezien op, méér achter de woorden: "ik heb hem goed gekend" te zoeken. Zij kennen trouwens Marie's geschiedenis niet.

"Misschien komt hij vanavond nog een praatje maken, als ze niet wegtrekken," zegt Marie.

"Die verdwijnen natuurlijk met spoed," meent Jannes. "Heel ons land moet toch bevrijd worden. Reken maar dat de hele troep vandaag nog verder trekt. Naar Zutfen, denk ik."

Het is niet zo. Niet de hele troep vertrekt. In Doesburg blijft althans voorlopig, een kleine bezetting achter, onder leiding van een subaltern officier, die het gezag heeft tot er meer geordende toestanden zijn. Als het door de regering in Engeland ingestelde Militaire Gezag ook hier optreedt, is zijn taak doeddeels afgelopen.

John, die van het geval hoort, weet te bewerken — hij heeft goede vrienden bij de administratie! — dat hij bij het detachement blijven mag. Voorlopig wil hij, als het kan, hier in deze streek blijven; hier zit de familie van vader en moeder; in Doekum, weet hij, maar waar ligt dat? Die vriendelijke boerin van vanmorgen moet hem nog eens méér vertellen.

In de vooravond trekt de hele legertros — het is als op 10 mei 1940, toen moeder Saalmink begraven werd en de lijkstoet er oponthoud door had; tanks, carriers, kanonnen, mortieren, mitrailleurs — verder de weg over. Van "IJsselzicht" af kunnen ze alles zien.

"Wat ik gezegd heb. Daar gaan ze al," merkt Jannes op.

Marie geeft geen antwoord. Een brok schiet haar in de keel. Nog zo graag had zij Jans zoon gesproken. Waarom eigenlijk? vraagt zij zich af. Het verleden is dood. Kan het niet beter dood en begraven blijven?

Het blijft nu trouwens dood. Zij zal de jongen niet meer ontmoeten. Hij bevindt zich in een van die wagens, achter het stuur. Een prettige, sympathieke kop. Net . . . Jan!

Tot haar verbazing tuft om ongeveer half acht een carrier het erf op, alleen bemand door de chauffeur die vief uit het open voertuig springt.

"Daar heb je de jongen toch nog!" roept Marie, verheugd.

"Goeden avond, miss. Hier ben ik weer," hoort zij zijn prettige stem.

"Ik dacht, dat jullie weg waren.'

"Een honderd man is in Doesburg gebleven. Daar ben ik ook bij."

"Dat is prachtig. Kom binnen, jongen."

In de grote keuken zitten ze weer. De jongen haalt een zakje voor de dag. "'k Heb wat goede koffie meegenomen," zegt hij. "Ik hoor, dat er hier in 't land niet veel is."

"Dan ga ik er direct van zetten," zegt Marie. "Hier is niets dan bocht. Deze zal smaken."

Hij steekt een sigaret op, presenteert ook de beide boeren, maar die roken niet. Ze zijn alleen wat benieuwd naar het leven in Canada. Is hij een boerenzoon? O, dat is prachtig. "Vertel eens wat van die boerderijen daar?"

Dan gaat John enthousiast vertellen. De beide broers zitten met open mond te luisteren. Wat is het boerenleven daar anders. De jongen schildert het zó, dat zij het vóór zich zien. Ook Marie luistert met de grootste aandacht. Die Jan heeft het daarginds ver geschopt. Eigenaar van zulk een boerderij. Zo, onder het vertellen door verneemt zij, dat er nog drie kinderen zijn, twee meisjes en een jongen.

Als het gesprek ebben gaat, staat Jannes op en loopt naar buiten, iets later gevolgd door Sijmen. Op dat moment heeft Marie smachtend gewacht. Zij wil met de jongen alleen zijn.

John voelt zich hier op z'n gemak.

"Met wie is u nu eigenlijk getrouwd?" vraagt hij, Sijmen nastarend. Marie glimlacht vrolijk.

"Met geen van beiden, jongen. Ik ben niet getrouwd. Nooit getrouwd geweest." En zij legt hem de situatie op de boerderij uit.

"Sorry. Ik dacht dat u de boerin was. Waar ligt Doekum?" Hij springt van de hak op de tak, maar Marie begrijpt hem wel; hij wil van zijn familie weten.

"Met zo'n wagen" — zij wijst naar de carrier op het erf — "niet zo ver. Wie woont daar nog van de Evertsen? De oude mensen zijn overleden, dat weet ik. Al vrij lang."

"Oom Piet woont in Doekum. Die is getrouwd. Er zijn ook kinderen. Ik wil erheen. Dan is er nog een tante Kee. Ook getrouwd. Een oom Freek en tante Aaltje."

"Je bent goed op de hoogte, jongen."

"Ja, ik heb alle namen in een boekje. Tot vóór de oorlog werd er geregeld geschreven. Ook met de familie in Zwolle."

"Weet je, dat opa Stelmaker overleden is? Nee, zeker?"

"Nee. Dat zal vader ook niet weten, wanneer?"

"Dat weet ik niet precies. Een paar jaar, denk ik. 'k Heb een advertentie in een krant gelezen."

"Hebt u hem gekend?"

"Ja, heel goed, ik . . ." Het verdere van de zin slikt Marie in. Bijna had zij gezegd: "ik ben er met je vader geweest." Maar dit niet, nee, dit niet. Bijzonderheden zal zij de zoon van Jan niet vertellen.

"Hebt u moeder ook gekend?"

"Ja, maar niet zo goed als je vader."

"Hoe kent u vader?"

"We woonden niet heel ver van elkaar. Hij was bij Konijnenbelt."

"Ja, dat weet ik. Arend Konijnenbelt. Die is al lang dood. Maar ik wil naar de farm. Vader heeft er veel van verteld. Moeder was daar ook. Zo heeft vader haar leren kennen."

De jongen vertelt onopgesmukt. Marie concludeert: Jan heeft met zijn kinderen veel over Holland en de familie gesproken; de jongen is goed op de hoogte. En . . . van haar weet hij niets. Dat moet ook niet. Het verleden is dood.

De twee gebroeders komen terug. De avond is geheel gevallen. Voor de bewoners gaat bedtijd aanbreken. Er moet alleen nog karnemelksepap gegeten worden. Of John ook meedoet!

Hij doet mee. Thuis eten ze dat ook wel eens. Maar niet vaak. De gewoonten zijn daar zo anders dan hier.

Marie brengt hem tot aan de carrier die daar verlaten staat. Hij ontsteekt de koplampen.

"Je kunt hier gerust komen, hoor. Al was 't elke avond. In Doesburg heb je ook niet veel."

"Als het mag, graag, miss. Ik moet u nog veel vragen. Maar, miss, ik weet uw naam nog niet eens."

"Marie Saalmink," zegt zij.

"Marie Saalmink," herhaalt hij, zich voornemend, die naam straks in zijn boekje te schrijven.

"Welterusten, miss."

"Welterusten . . . eh . . . Jan. Tot ziens."

"Oké."

De wagen glipt weg en is in een zucht verdwenen.

"Wat zijn zulke jongens toch onbezonnen," denkt Marie.

Zij vergeet, dat "zulke jongens" met hetzelfde gemak achter het stuurrad zitten, als zij een boterham eet.

(Wordt vervolgd.)

Hoe Canada voor haar mensen zorgt:

HULP VOOR DE KINDEREN

by JOHN F. HAYES

(Can. Scene) — Op een groot aantal verschillende wijzen is er in Canada voor gezorgd dat de kinderen van Canada financiële steun en sociale verzorging wordt gegeven. De voornaamste is de Family Allowance, een vastgesteld bedrag, dat aan ieder hier woonachtig kind onder de zestien jaar wordt uitbetaald, zolang het in Canada is geboren, of langer dan een jaar in Canada heeft gewoond. Het wordt iedere maand per cheque betaald, gewoonlijk aan de moeder, hoewel iedere persoon, door wie het kind wordt onderhouden, dit bedrag kan ontvangen. Het is zes dollar per maand voor ieder kind onder de tien jaar en acht dollar per maand voor ieder kind tussen de tien en de zestien jaar. De kinderen behoren aan de provinciale schoolregelingen te voldoen om in aanmerking te kunnen komen.

Zeven miljoen Canadese kinderen ontvangen deze kinderbijslag en het kost Canada meer dan $550 miljoen per jaar.

Gezinstoeslag, een supplement van de kinderbijslag, is van speciaal belang voor de nieuwelingen. Het is een uitkering van dezelfde zes en acht dollar als de kinderbijslag voor ieder kind onder de zestien jaar, dat in Canada woont en *wordt onderhouden door een immigrant, die in Canada is geland om zich hier permanent te vestigen.* Het wordt per maand betaald, gedurende het eerste jaar na aankomst, waarna het kind vanzelfsprekend voor kinderbijslag in aanmerking komt. Dus vanaf het eerste moment, dat een kind uit een ander land hier voet aan wal zet, met de bedoeling dit land tot het zijne te maken, kan het met alle Canadese kinderen mee delen in Canada's rijkdom door middel van toeslagen.

Jeugdtoeslagen van tien dollar per maand zijn bedoeld voor kinderen van zestien en zeventien jaar, die nog hele dagen naar school gaan, of daartoe door lichamelijke of geestelijke gebreken niet in staat zijn. Door de ruime voorschriften kan het kind in het buitenland studeren en toch nog voor deze toeslag in aanmerking komen. In alle provincies van Canada wordt deze Youth Allowance betaald, met uitzondering van Quebec, waar de Quebec Schooling Allowance door de provincie zelf wordt verzorgd. De Youth Allowances worden verstrekt de maand volgende op die waarin de kinderbijslag ophoudt en daarna iedere maand, tot aan het einde van het schooljaar. Gaat de jongen of het meisje dan voorgoed van school, dan houdt deze uitkering vanzelfsprekend op. Gaat hij in het najaar weer naar school terug, dan wordt de jeugdbijslag betaald over de zomermaanden, zodra hij weer op school terug is. Deze toelage wordt verstrekt door het Department of National Health and Welfare in Ottawa, Ontario. Daar kunt u alle verdere inlichtingen verkrijgen. Meer dan een half miljoen opgroeiende jongens en meisjes profiteren van deze uitkering en de totale kosten bedragen meer dan $50 miljoen per jaar.

De kinderen in Canada zijn verder nog beschermd door de Orphans Benefit van het Canada Pension Plan, dat in 1968 in werking is getreden. Is de vader een volwaardig lid van deze verzekering, dan ontvangt bij zijn dood ieder van zijn eerste vier kinderen een toelage van $25 per maand en ieder daaropvolgend kind $12,50 per maand. Dat gaat onder zeer ruime voorwaarden door totdat het kind 18 jaar wordt, of tot aan de vijfentwintigste verjaardag, indien hij of zij nog hele dagen school gaat of college loopt.

De kinderen van invaliden, die lid zijn van het Canada Pension Plan komen voor dezelfde uitkeringen in aanmerking. Ook wordt er nog via sociale bijstand voor moeders, de zg. Mothers' Allowances, voor de kinderen gezorgd. De Workmen's Compensation Act in Canada verstrekt onvoorwaardelijk toelagen aan de kinderen van een arbeider, die door een ongeval op het werk om het leven komt.

Child Welfare Services spelen een belangrijke rol in de zorg van Canada voor haar kinderen. Iedere provincie heeft op de een of andere manier een instituut voor kinderbescherming, dat de zorg draagt voor verwaarloosde en minderjarige kinderen. Gewoonlijk is het een onderafdeling van het Provincial Department of Welfare.

De Children's Aid Societies hebben reeds vele jaren prachtig werk verricht op hun gebied. Ze bestaan in Ontario, British Columbia, Manitoba en Nova Scotia. In Quebec wordt voor de verwaarloosde en behoeftige kinderen in de provincie gezorgd, door ze in weeshuizen, kindertehuizen en dergelijke inrichtingen onder te brengen. In alle andere provincies is de sociale verzorging van het kind een taak van de provincie. Hoewel het in de verschillende provincies op verschillende manieren wordt gedaan, wordt toch in het algemeen in Canada streng de hand gehouden aan de opvatting, dat geen enkel Canadees kind verwaarloosd mag worden. Adopties worden met veel zorg tot stand gebracht en ook in de keuze van tijdelijke pleegouders wordt zeer selectief te werk gegaan.

De Children's Aid en andere instellingen in Canada hebben het recht om tussen beide te treden en een kind tijdelijk uit z'n omgeving te verwijderen, indien blijkt, dat het wordt verwaarloosd of slecht behandeld. De uiteindelijke beslissing om een kind voorgoed onder de voogdij van ouders of voogden weg te halen rust bij het gerechtshof, waar een rechter beslist wat voor het kind het beste is.

De kinderverzorgingsdiensten doen ook preventief werk en zij zorgen ook voor de opname van kinderen door pleegouders en voor adoptie. De provincie staat erkende organisaties terzijde met geldelijke hulp. Dit geldt voor alle organisaties die preventieve arbeid verrichten en die rehabilitatiewerk doen onder verwaarloosde kinderen. Er wordt bijzonder veel goed werk gedaan door kleine gespecialiseerde tehuizen, vooral voor geestelijk gestoorde kinderen, voor wie in de meeste gevallen geen pleegouders gevonden kunnen worden.

EEN MEERDERHEID VOOR DE DOODSTRAF

Opiniepeilingen met vrijwel gelijkblijvende resultaten

(DK) Allensbach — Een vrijwel onverminderd groot aantal Duitsers is voorstander van het weer invoeren van de doodstraf. Het instituut voor demoskopie in Allensbach heeft aan de hand van nu al zeventien jaar gehouden enquêtes over deze kwestie kunnen vaststellen, dat er een duidelijke meerderheid bestaat, die voor het ter dood brengen is van mensen die een misdrijf met zware geweldpleging hebben begaan. De vraag: "Bent U principiëel vóór of tegen de doodstraf?" werd door iedere tweede Duitser met "ja" en nog niet eens iedere derde (31 procent) met neen beantwoord. Negentien procent wist het nog niet precies. Deze resultaten stemmen overeen met de percentages die de peiling van december 1963 opleverde. Daarvoor en daarna waren de percentages van degenen, die de doodstraf weer ingevoerd willen zien, nog groter. In maart 1964 bleek liefst 57 procent van mening te zijn, dat zware misdadigers ter dood gebracht moeten worden.

*

De Amerikanen denken daar heel anders over. Het Amerikaanse Gallup-instituut heeft sinds 1953 in Amerika een voortdurend verminderend aantal voorstanders van de doodstraf kunnen registreren. Op de vraag: "Bent U voorstander van de doodstraf voor personen die schuldig werden bevonden aan moord?" werd 14 jaar geleden nog door 68 procent van de Amerikanen met "ja" beantwoord en door 25 procent met "neen". In 1966 was het aantal voorstanders van de doodstraf tot 42 procent gedaald — het percentage der tegenstanders was tot 47 procent gestegen.

Nu is in een aantal Amerikaanse staten de doodstraf nog van kracht en bij ieder executie wordt de vraag naar de zin ervan weer opgeworpen. In Duitsland werd al gauw na de oorlog door de Parlementaire Raad, die ook de Duitse grondwet ontwierp, besloten dat de doodstraf werd afgeschaft. Gedachtenwisseling met de bevolking vond hierover niet plaats, ook later niet. Het blijkt, dat bij voorstanders van de doodstraf hun opvatting duidelijk wordt gevoed door verbittering over bepaalde misdrijven met geweldpleging. Bij de laatste enquête bleek, dat van de categorie, die alleen lager onderwijs hebben genoten, 54 procent voor de doodstraf is en 27 procent tegen. Van degenen, die voortgezet, middelbaar of hoger onderwijs hebben genoten is slechts 38 procent voor de doodstraf en 44 procent er tegen. Arbeiders en landarbeiders (55 procent) zijn de meest-besliste aanhangers van wederinvoering van de doodstraf, beambten en ambtenaren voelen er het minst voor. In Beieren is 59 procent van de bevolking voor de doodstraf, in Noord-Duitsland en West-Berlijn 47 procent.

CHRISTIAN INSTITUTE IN BRAZIL EXPANDS

The Instituto Cristao in Castro, Brazil has opened a new agricultural school and dormitory. The buildings have been financed by the mission of the Reformed Churches in the Netherlands with extensive support from the Dutch Government's Development Fund.

Besides the school and dormitory, a building for repairing farm machinery and two homes for teachers have been constructed.

The Instituto Cristao, which was originally organized by the Presbyterian mission from the USA is now directed by an association that cooperates with the Baarn Mission in the Netherlands and the three reformed farming colonies in Brazil. The institution has a high school)agricultural), a home economics school, and a normal school with instruction for evangelists. (RES)

DATUM CENTRALE

2 mei	An Evening of Music (sponsored by Women's Guild H.D.C.H.). First Chr. Ref. Church, Hamilton.
3 mei	Filmavond Dik Trom etc., Toronto, Ont.
4 mei 1968	Filmavond Dik Trom etc., Burlington, Ont.
6 mei	Open House, Jarvis Community Hall. Topic: Inflation. Speaker: Mr. Neil Van Pypen.
8 mei 1968	Convention Federation of Chr. Ref. Ladies Societies, 10 A.M. in McMaster University, Hamilton, Ont.
10 mei	Spring Concert by the Choirs of Calvin Chr. School, Westmount Sec. School, Hamilton, Ont.
10 mei 1968	Filmavond Dik Trom etc., Newmarket.
11 mei 1968	Annual membership meeting of the A.R.S.S. in Hamilton, Ont., Chr. Education Centre, 521 West 5th Street.
11 mei 1968	Filmavond Dik Trom etc., Oshawa.
3 july— 9 augustus 1968	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
2-5 augustus	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
5—17 en 19—31 augustus 1968	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
23-26 augustus	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
30 augustus — 2 september 1968	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Have you moved?

Perhaps you moved, have sent a "Change of address" and did not receive the paper at the new address?

It is possible! Please have some patience!

WE HAVE PURCHASED A NEW ADDRESSING MACHINE and consequently, we have to renew all our stencils which is a time consuming job.

If you have sent your change of address but still don't receive Calvinist-Contact, just wait. Do not write the second time. After a few weeks we hope to have everything under control again and then- - - we can even serve you better than before.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

HET AMBT VAN PREDIKANT

Dr. Dronkert schreef in de Leidse Kerkbode:

"De taakomschrijving van het ambt als predikant vindt men in het formulier tot bevestiging van de dienaren des Woords en in de beroepingsbrief. Zou men zich daaraan precies houden dan zou de predikant met heel wat minder kunnen volstaan dan hij tegenwoordig in het algemeen doet. Dat wil zeggen, dan hij doet aan het practische werk in de gemeente. Want behalve het werk dat de dienaar des Woords doet in de gemeente is er ook nog zoveel ander werk. In de eerste plaats noem ik de studie. Ja, ik bedoel het zoals ik het zeg: de studie! Ik weet dat velen dit niet zo heel belangrijk vinden, maar allereerst moet het Woord Gods goed bestudeerd worden. Niet alleen in verband met die speciale voorbereiding voor die speciale preek, maar ook buiten de directe aanleiding van het preken-maken om. De predikant moet op de hoogte blijven van de gang van zaken in de theologische wereld opdat hij het goede daaruit verwerkt zal kunnen toepassen in zijn prediking en in heel zijn gemeentelijke arbeid en het kwade daarin zal kunnen onderkennen om de gemeente voor dwaling te behoeden, zover dat dan in zijn vermogen ligt. Iedere kerkeraad dient er op toe te zien, dat zijn predikant aan die studie de nodige aandacht geeft. Ik meen eens bij Gunning gelezen te hebben dat een dominee die niet studeert niet bekeerd is. Dat is natuurlijk weer echt op z'n Gunnings gezegd, maar zit beslist een kern van grote waarheid in. Het Woord Gods moet voor de predikant zelf blijven leven en hoe zal dat kunnen wanneer hij geen oude en nieuwe dingen uit die schat van het Woord weet op te diepen. Dan wordt het werk van die predikant het werk van vervelende herhaling. Hij zal wel nooit voor de classis gedaagd worden omdat hij afwijkt, maar hij laat ook nooit perspectief zien in die onuitputtelijke bron van het Woord Gods.

In de tweede plaats zal de predikant zich moeten verdiepen in de problemen van de tijd. Hij moet weten wat er omgaat in de harten der mensen, die hij het Woord Gods moet brengen. Dat wordt er tegenwoordig ook al niet eenvoudiger op. Men vergete niet dat het niet meer alleen prediking is die de mensen geestelijk vormt. Wij hebben te doen met mensen, die ook veel lezen, veel luisteren naar de radio en kijken naar de televisie. De gedachtenwereld wordt ook daardoor mede gevormd. Daar zal men in de prediking rekening mee moeten houden. En zonder nu te zeggen dat de predikant alle radio- en televisie programma's moet bijhouden — hoe zou de arme man er de tijd voor vinden — moet hij toch wel weten wat er aan stromingen in zijn tijd zoal te vinden zijn. Anders spreekt hij langs zijn gehoor heen in de kerk en krijgt de klacht inderdaad grond, dat sommige preken zo tijdloos zijn en langs de mensen heen gaan.

Alleen al op grond van de beide genoemde gevallen waarvoor studie nodig is, zal men moeten toestemmen, dat een predikant een groot deel van zijn tijd daaraan besteden moet.

Die tijd zal hem daarvoor moeten worden gegund en hij zal ook de nodige studieboeken en tijdschriften moeten kunnen bestuderen en lezen. De gemeenten mogen wel eens naar de boekenkasten van hun predikanten gaan zien of zij aan de bovengestelde eis van studie ook kunnen voldoen. Want het is met de boekenschat van vele jongere predikanten niet zo erg best gesteld. Van sommige ouderen ook, maar die zijn misschien studiemoe geworden. Maar jongere predikanten mogen dat nog niet zijn. Doch wanneer hun gereedschapskist niet toereikend is, dan kunnen zij ook niet zo veel maken. Wat zou u zeggen van een dokter of een tandarts, die niet voldoende op de hoogte is en die een onvoldoende instrumentarium heeft? U dankte hem af. Dat doet u met uw predikant niet maar u eist van hem dat hij studeert. Maar dan moet u hem daarbij ook helpen.

Iedere predikant moet minstens enkele uren per dag hebben om zich rustig te bezinnen op hetgeen er zoal in de wereld van zijn arbeidsterrein te koop is.

Met de studie alleen is het natuurlijk niet gedaan. Zo zij al enkele uren per dag de aandacht kan krijgen dan is er nog zo veel ander werk te doen. Het bezoeken van zieken, het bezoeken van de ongeregelden — hoeveel tijd neemt dat niet in beslag in de steden met name — het bezoeken van de ouden van dagen, wier aantal gelukkig steeds groter wordt, maar die toch hun aandacht moeten hebben, het catechiseren, het leiden van vergaderingen, en dan de vele bijzondere gesprekken waarin vooral ook een groot stuk sociaal en soms zelfs algemeen menselijk werk zit. Heeft onlangs niet een enquête, die nog maar voorlopig was, uitgewezen dat een predikant ongeveer 80 à 90 uur per week werkt. Dat is niet te weinig.

Dit zal wel een predikant zijn in een grote gemeente, maar ook in kleinere gemeenten zal het wel niet zo heel veel lager liggen omdat een predikant daar meer preekarbeid heeft dan in een grotere en dat kan heel wat schelen in tijd. Deze druk bezette dominee moet echter een pastor zijn en rustig kunnen luisteren naar zijn gemeenteleden. Dat is zijn taak. Daarbij zal hij het tegenspreken van zondaren goed moeten verdragen zoals Paulus hem opdraagt. Zij hebben wel een goede en wijze kerkeraad nodig en een gemeente, die achter hem staat met liefde en gebed. Dan zal hij niet te beklagen zijn.

— Waarheid en Eenheid.

SCHIEDAM: De eerste bloemen voor de ouders van de jonge vader: de heer en mevrouw van Vollenhoven, werden aangeboden door mej. Christina Collenburg namens de gemeente Schiedam.

DEN HAAG: Mej. Hannemarie Brattinga, die benoemd is tot kinderverzorgster van de baby van het Prinselijk Paar.

Why not use marijuana ?

by Dr. Simon Kistemaker

A recent *Time* magazine article, devoted entirely to the use of marijuana, characterized the permissive society in which we live by concluding, "The use of marijuana is fast becoming a social phenomenon rather than a legal nuisance, but medical science and the law have not kept up with the change" (April 19, 1968). We are living in this permissive society which demands that our young people must keep up with the crowd or run the risk of being called a "square." We are witnessing during the closing years of this decade the most dangerous decline in morality, the highest rate in crime, and the worst epidemic of juvenile delinquency in history.

Officials in Canada report that the use of marijuana is on the rise. They claim that as the hippies hitchhike along the Trans-Canada Highway they sow the easy-to-grow marijuana seeds along the right-of-ways to make a crop for later hitchhiking trips. One official said, "We are finding marijuana in every city in Canada." At the time when officials thought to be in control of the use of heroin and other dangerous drugs, the upsurge in the use of marijuana—not to mention LSD—made its impact and is now gaining alarming proportions.

Until five years ago marijuana offenses seldom numbered more than 20 cases a year. But in 1966, of the 871 arrests under the federal law, 304 of them involved marijuana and 144 convictions resulted. Reports indicate that by November, 1967, the number of arrests under the federal act had risen to 1,345 of which 779 involved the use of marijuana. Thus, in Canada, the convictions that totaled 336 by the end of October, 1967, were more than double the number for all of 1966.

What is marijuana? Webster defines the term as follows, "the dried leaves and flowering tops of the pistillate hemp that yields cannabin and are sometimes smoked in cigarettes for their intoxicating effect." The plant grows everywhere, yet the name marijuane finds its origin in Mexico—the name literally means: Mary Jane. And the reason for this name may probably be found in the fact that the flowers and seed heads of the female plant are gathered. These flowers and seedheads are chopped up together with leaves and stalks; the mixture is rolled into cigarettes or loosely packed into long-stemmed pipes, or even mixed in such foods as salads and brownies. In the U.S. the use of marijuana especially among young people is so widespread that conservative estimates are that the regular smokers of marijuana must now be counted by millions.

Five thousand years ago, Chinese physicians prescribed marijuana to induse a feeling of well-being and to reduce pain in their patients. Today, marijuana is not used by the smokers to reduce pain but to induce relaxation and light-headedness. Physicians are agreed that the use of the weed hampers temporarily the physical and muscular coordination of the body while the mind experiences hallucinations.

The possession of marijuana is a felony offense in the U.S. and Canada and is punishable by up to seven years of prison. Therefore law enforcement officers vigorously oppose the sale and use of this drug. Says Commissioner Henry L. Giordano of the Federal Bureau of Narcotics, "the use of marijuana is a vice which draws with it a train of depravity stretching far into the future." Flanked by lawyers and physicians, Commissioner Giordano points out that marijuana 1) builds up an addictive need for continued use of the drug, 2) leads the user almost always to the hard narcotics such as LSD and heroin, and 3) damages the mind permanently with excessive use.

*

In our age of stress and strain, anxiety and agony, the drug that will induce relaxation, forgetfulness, and escapism has become part of everyday life to millions of people. Many think the use of marijuana to be no more dangerous than alcohol, and for that reason are of the opinion that smoking or eating marijuana should be legalized. But if the sale of marijuana is permitted by law as the sale of liquor, the effects will be disastrous. Legalizing the sale of marijuana would be equivalent to legalizing the road to suicide. Anyone depending on alcohol has an enormous fight ahead of him to break the habit of taking a drink. With marijuana, this struggle is no less. For the user of marijuana does not want to face the perplexing and strenuous duties of the modern work-a-day world; he rather withdraws from society by becoming enslaved to a drug which saps all vitality from his mind and body. The user of marijuana is destroying himself: his self-respect is gone, he is overly self-conscious, and is very ill at ease. And although some assert that these ill effects are but short-lived, nevertheless the miserable existence of one who is caught in the trap of drugs is nothing more than a burden on his fellow-man and society—the drug has made him a drag.

For the sake of future generations, for the love of fellow-man, and for the moral and physical strength of the people, the use of marijuana should not be legalized. And the argument that since alcohol is socially and legally acceptable, therefore the use of marijuana (seeing that its use is now rather universal) ought to be sanctioned by law is by no means sound reasoning: the adoption of one vice does not necessarily justify the adoption of another — in this respect marijuana.

*

It is no wonder that the use of drugs is gaining hand over fist among young people who are receiving little, if any, moral leadership from their parents. And many of these young people have been taught by precept or example that that which is valid and worthwhile is not what is right or wrong, but whether one can get away with it. It is understandable that young people if they want to be part of the gang have to abide by the dictates of their peers. Thus young people have a way of telling their parents, "Everybody does it. Why can't I?" What everybody does may range from staying out later than the stipulated family curfew to the first puff of a marijuana cigaret. But just because everybody else does it is no justification for the use of drugs. If the parents knowingly or unknowingly give in, the family unit—that basic institution of our society—will not survive when its members become enslaved to a drug.

Dr. Timothy Leary, who is known around the world for having introduced hundreds of thousands of young people to the hallucinatory drug LSD by persuading them to become users of the drug and customers for its illegal sale, has now renounced the use of LSD and has dissociated himself from it. Dr. Leary advised young people to "tune in, turn on, and drop out." Now he says that he himself is dropping out after leaving behind him a multitude of profiteers who enrich themselves on the tragedies of others. After leading thousands of young people into the vice of drug addiction, the leader renounces his earlier claim, "LSD, when used properly, is a sacrament aimed to produce love of God and man. If it is used for selfish kicks, it is harmful," and leaves a legacy of countless broken homes and lives.

Who would have thought a number of years ago that the use of drugs would grow so rapidly in our society? Who would have thought of the inevitable damage to human lives? Presently we are in the midst of an upsurge of the use of drugs and at this stage we are unable to foresee the proportions it will take. That does not mean that we must be passive witnesses to the damage that is done and will be done. Now is the time to inform and be informed about the disastrous effects of the use of drugs, so that properly equipped we may be able to resist the forces of evil. For in fighting the use of marijuana, hindsight is good, foresight is better, but insight is best.

THE FISHIN'S FINE—Children go fishing when the sun bakes most of the water from rice paddies near Bangkok, Thailand, and average 20 to 30 fish a day. Th- youngsters stomp atop the caked mud until it is churned up. As they sink, they locate fish with their feet.

MY TESTIMONY ❸

by Rev. Ladin Popov

These articles have been reprinted from "Underground Evangelism". We gratefully acknowledge the permission to do so by the publishers of this magazine. —Editor

"CENTRAL PRISON—
DEPT. 7"

Late one night there burst into my cell two very angry police agents. We heard this loud hollering like a lion's roar. "What is your name? What is your name? Answer quickly!" Simultaneously I was being kicked brutally with their feet. Frightened and still sleepy, we did not know what was happening. The thought came to us that something very frightening was threatening our lives. Therefore, this terrible noise. "Ladin Popov," I answered the roaring agent. "Get up, get up," continued the screaming agent. I got up quickly, gathered the few clothes I had and waited for whatever would happen. "Follow us," was their angry reply.

They led me out of the back entrance. A jeep with an open door awaited me. The two agents, with guns pointed towards me, ordered me to enter. Inside I also found a third agent with a gun ready for me. I sat down. One of the agents accompanying me sat on my right side and there I was with a gun in each side. In front by the chauffeur, facing me, was a third agent with a gun in my face. The night was very dark. It was hard for me to make out where they were taking me. I presumed it was out of town, where they would dispose of me as they had done was many other prisoners. My thoughts throughout this time were, "Lord, if it is your will to take my life in this manner, give me the strength from above to lay my life at Thy feet both joyfully and lovingly." The jeep was speeding in the darkness. Again I prayed down deep in my soul, "Lord, reveal Thyself to these whose guns are pointed to me. Forgive them for they know not what they are doing. Dear God, you can draw them to yourself through the name of Jesus Christ. Save them, dear Jesus. Wash them in Thy precious blood."

After an hour of riding, we stopped in front a large building. The agents, with their guns still pointed at me, ordered me out. As I stepped out, I noted the sign "Central Prison of Sofia". What a relief it was to me to know that I was headed for prison rather than death. Quickly a large iron gate opened and I was led by the three agents into the prison. For the first time in my life I saw a scene rarely seen by anyone. I could hear screaming, pleading and crying. From here I was led to a long stairway and we entered Department 7 and met two other agents. The iron gate which led into Department 7 opened and I saw on each side numbered cells. I was led to cell No. 219 on the north side of the Department. The inside was completely bare. The only window was broken. The floor was cement and the walls were "decorated" with bloody smudges from bed bugs that had been killed. (We prisoners had to kill bed bugs or be eaten up by them at night. We killed them all the time, but every morning our bodies were bitten all over. We could never get away from them.) The filth was unbearable and the odor was overwhelming. From my few belongings, I pulled out a small scented bar of soap and held it to my nose to try to cover the horrible odor. After about ten minutes the cell door opened again, four boards were thrown in and the door was immediately locked. I concluded that these boards were to be my bed since I had observed that in some of the cells they had been given newspapers for that purpose. After arranging them in the corner of the room, I wrapped myself in my one and only blanket and laid down on this "bed." Since the stench continued to overwhelm me, I could not rest and spent the rest of the night trying to get warm. I noticed some inscriptions on the heavy iron door, such as, "God Helps the Sufferer," "Only God can help you here" and "I have been tortured but have remained true to my ideals." These walls could tell a horrifying story of the many people who had passed through here, suffering pain, sorrow and hunger. Such a revelation would cause one to lose his mind. My eyes filled with tears and I began to pray again, "Dear Lord, these sufferings happened before your eyes. You saw everything, you see everything. Send help in this time of testing." The Lord blessed me and I praised the Lord in song. I didn't feel the hunger or the cold even though it was very cold outside. I could see Paul and Silas singing hymns to the Lord in prison and being freed by angels. My soul was happy in the Lord that the Lord allowed me, one of the least, to have part in His sufferings. Phil. 4:13-14 "I can do all things through Christ which strengtheneth me. Notwithstanding ye have well done, that ye did communicate with my affliction."

It is a glorious thing for a man to suffer for the Lord. He can then taste the reality of God's power and grace, His joy and love. Here one could sing with faith "Jesus, I my cross have taken, all to leave and follow Thee; destitute, despised, forsaken, Thou, from hence, my all shalt be; perish very fond ambition, all I've sought, and hoped, and known; yet how rich is my condition, God and heaven are still my own!" I have preached many times about the cross of Jesus but have never in reality experienced what that cross means. Here, in the baptism of His suffering — in the beating, the hunger, the sorrow, the sufferings and the injustices — through which I was able to pass with His help, I tasted and began to understand what His cross meant. It wasn't the easy cross concerning which we had often preached and testified. Neither was it the easy cross which we envision when we glibly offer to take up our cross and follow Christ. The cross of Jesus is a heavy cross involving severe suffering, on which cross we crucify our "old Adam," and we often hear him say "O wretched man that I am! Who shall deliver me from the body of this death?" Only he who really has denied both himself and the world by faith in Christ would stand against all testings. Such a man can say from his whole heart, "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things, present, nor things to come, nor height, nor depth, nor any other creature, shall be able to separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord."

"Divine Warmth" in a Below-Zero Cell

The interrogations temporarily stopped. Only hunger and cold remained. There were nights when the temperature dropped to below zero and the window panes of my cell were broken out, making it just as cold inside as it was outside. Many times my whole body was numb with cold. I lost all feeling in my arms and legs. My jaws froze and I didn't feel as though I were alive. The cold was most severe in my ears and was so bitterly cold that my hearing was permanently damaged. From time to time, by a seeming miracle, the Lord sent a burst of "divine heat" into my frozen cell. I felt myself engulfed in a cloud of heat — almost as Moses before the burning bush. I am sure without this "divine warmth" from God, I would not be alive today. The month of December went by so slowly. Day and night I was cold and spent many hours jumping and running around the cell, trying to prevent my feet from freezing since I still had only summer sandals on my feet. I was not allowed to have friends or relatives bring my winter shoes. The words of the apostle Paul were very real to me. II Cor. 11:25, 27, 28 "Thrice was I beaten with rods, once was I stoned, thrice I suffered shipwreck, a night and a day I have been in the deep; in weariness and painfulness, in watchings often, in hunger and thirst, in fastings often, in cold and nakedness. Beside those things that are without, that which cometh upon me daily, the care of all the churches."

(To be continued.)

1968 - The International Year for Human Rights

In view of what has happened in Memphis in recent weeks, this seems a very controversial statement. Without a doubt, no one has yet been able to fully understand the reason behind the insane killing of a man like Dr. Martin Luther King. And yet this is the year which the United Nations has proclaimed as the International Year for Human Rights. The purpose of this occasion is to dramatize universal respect for the observance of these rights and freedoms for all people, without distinction of any kind as to race, sex, language or religion.

"Our challenge during this International observance is to review our appreciation of the fundamental rights of man everywhere and how to make them more secure in Canada and in the world."

So spoke former Prime Minister Lester B. Pearson, honorary president of the Canadian Commission on Human Rights.

Many of us in Canada do not appreciate how fortunate we are in historical and geographic realities.

There has been considerable tension in Canada over the problem of French-English relations. Yet from a historical outlook both peoples have stemmed from, and have brought to Canada, a tradition of freedom going back many centuries. The English had their Magna Charta and Habeus Corpus. The French had their Revolution and the Declaration on the rights of man. And, equally significant, our great and powerful neighbour to the South also has evolved from a Constitution and a Bill of Rights which emphasized human freedom and equal opportunities for all.

In this year 1968, Canadians have an opportunity to examine their rights, tracing the history of those rights, supporting their protection, and looking for means to fill the gaps. During this year all over Canada lectures are given, study groups are organized to discuss human rights with local authorities and making recommendations to the government.

The Human Rights Commission was actually born in Canada in 1962, but laws to protect human rights have been passed since the First Legislature Assembly of Upper Canada in 1793, forbidding the buying of new slaves and provided that slaves who outlive their masters would be granted automatic freedom.

In 1833 all slavery was abolished in the British Empire.

Not many changes were brought about for over 100 years.

In 1944 the Racial discrimination Act was made into law, prohibiting the publication or displaying of any notice, sign, symbol or other representation, expressing racial or religious discrimination.

In 1950 the Labour Relations Act was amended outlawing discrimination in collective agreements.

Also in 1950 the Conveyance and Law of Property Act was amended, making null and void restrictions in covenants in the sale of lands.

In 1951 the Fair Employment Practices Act was passed.

In 1951 the Female Employer Fair Remuneration Act required that women doing the same work as men, receive the same pay.

In 1954 Fair Accommodation Practices Act was passed, prohibiting discrimination in regard to services, facilities, and accommodation in any place to which the public is customarily admitted.

In 1958 the Ontario Anti-Discrimination Commission was established, primarily to publicize all Human Rights Legislation in Ontario.

1961. Fair Accommodation Practices Act amendment to include multiple housing discrimination in renting of apartments in buildings with more than six units is prohibited.

1961. The former Commission was renamed The Ontario Human Rights Commission.

1962. Some statutes are added to the Fair practices already established. These will include administration of the law, as well as education.

1965. Ontario Human Rights Code amended to prohibit discrimination for tenants, renting in a building from 3 to 6 units.

1965. Code amended to prohibit discrimination in the leasing of offices and other properties for commercial use.

1966. The Age Discrimination Act protecting workers from 40-65 years of age from employment discrimination because of age.

1967. Stronger teeth are put in the employment act, including employers with fewer than five employees.

1967. Also stronger teeth in the housing act. It now includes private homes and rooms, without regard to size or type.

There we have it in short form. Read them again slowly and carefully. On each one we can recall incidents of failure to observe the Code. We recall the petition sent through a neighbourhood who expected a coloured tenant, we know how education opportunities are denied Indians, of low pay to Indians, but closer to home we recall too vividly how immigration in the years following World War II was the cause of severe exploiting by employers who "sponsored" a family for a year. Who, following harvest told the immigrant family they no longer needed them and they would have to pay rent if they stayed on. How many cases of discrimination can be recalled. There are countless cases of violations, often suffered in silence due to ignorance of the laws protecting Human Rights. Much has been done to overcome the evils which were practised, much has yet to be done by way of educating the public, through lectures, conferences and literature. There are branches of the Human Rights Commission in all larger cities in Canada.

Films are available, books have been written to educate Canadians in order to "know" their Rights.

The Royal Bank of Canada has prepared a monthly letter in January 1968 which is free to anyone, entitled International Year for Human Rights. The films especially are a very effective way for school teachers, young people's groups and societies to become more aware of the problem of human relations that we face in North America to day. We may shake our heads at the turmoil south of the border but let us not forget that we have a Negro community in Halifax, and many of its citizens are underemployed, undereducated and ill-housed.

The film "Mademoiselle Barbara" is a very worthwhile viewing of our feelings of prejudice toward those of another language-group and a lesson for all who see it.

"The Lake Man" is a study of the Indian's plight.

There are more films available; they are short and can be used by any group. Information may be had from Human Rights Commission, National Headquarters, National Bldg., 130 Slater St., Ottawa, Ont.

E.S.

TEACHERS WANTED

Abbotsford Christian School, located in the heart of the Fraser Valley, with 11 new classrooms, requires

THREE TEACHERS

for grades 3, 4 and 7. Pupil load approximately 30. Salary scale available upon request. Please, send your inquiries or application to the principal Mr. J. Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ontario.

Winnipeg Calvin Christian School is in need of

TEACHERS

for Grades 3, 4 and 5. Please contact the principal, Mr. J. Harris, 221 Strood Ave., Winnipeg 16, Manitoba.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs per Sept. 1968

1 TEACHER
for Grades 1 & 2 and

1 TEACHER
for Grades 5 & 6.

Send applications and inquiries to the principal, Mr. H. Marissen, 79 Lawton Street, St. Thomas, Ont.

Immanuel Christian School of Aylmer invites applications of a

TEACHER

for grade 1 & 2, 1968/69 schoolterm. Send you letter or inquiries to Mr. J. Groot, R.R. 3, St. Thomas. Phone 631-7329.

The Sarnia Christian School needs

A PART TIME TEACHER

(three days a week) to relieve the principal and to assist in remedial work (primary grades). Send letters to Miss R. Van Westenbrugge, Princ., 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

Trinity Christian School Burlington will need a

TEACHER

for grades 3 and 4, September 1968. Please send applications to J. VanderWoerd, 310 Silvana Crt., Burlington, Ont.

Due to further study of two of our staffmembers the John Knox Christian School of Woodstock will need

2 TEACHERS

for the 2-3 and 5-6 grade levels. Please send your inquiries and applications to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ontario.

TEACHERS
DID YOU KNOW??

Your application would be appreciated for teaching the primary classes of the Centennial Christian School at TERRACE, British Columbia, located in B.C.'s Pacific Northwest. Send your application and/or inquiries to: Mr. E. Talstra, Box 2288, Terrace, B.C.

The Immanuel Christian School of Oshawa invites

TEACHERS

to apply for vacancies in the senior department for the 1968-'69 schoolyear. Send your letters to Mr. Wm. R. Rang, Principal, R.R. 3, Oshawa, Ont.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

Drayton, Ont. needs

TEACHERS

in the primary and intermediate grades. Apply to Mr. H. Schaly, principal, Calvin, Chr. School, Drayton, Ont.

The John Calvin Chr. School of Guelph is in need of

ONE TEACHER

for the intermediate grade. Send inquiries to Mr. T. Bootsma, Principal, 290 Water St., Guelph, Ont.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

"Red Deer Christian School"

The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

Haney - Pitt Meadows Christian School, located 30 miles east of Vancouver, B.C. needs

TWO TEACHERS

one for the primary and one for the intermediate grades starting Sept. 1968. Address all inquiries and applications to Mr. A. Vandenberg, 12468 N. 11th Ave., Haney, B.C.

REV. GORDON NEGEN

UIT NEW YORK'S NEGERDISTRICT

komt onder meer spreken over het

RASSEN VRAAGSTUK

op de Federation Day van de Chr. Ref. Ladies' Societies.

U KOMT TOCH OOK?

Datum: Woensdag 8 mei 1968, 10 a.m.

Plaats: McMaster University, Hamilton, Ont.

OPEN HOUSE

at JARVIS, ONT. COMMUNITY HALL
on MAY 6, 1968, 8 P.M.

TOPIC:
What inflation does to our Savings Dollar.

Speaker: NEIL VAN PYPEN,
Branch Manager of
Canadian Security Management Ltd.

— will also be prepared to give you information on a virtually tax free income programme.

Bring friends along — — Coffee will be served.

The Calvin Chr. School of
KINGSTON,
the University City of Eastern Ontario, will be in need of

A TEACHER

for grade 1 and 2, for the 68-69 schoolyear.

Please, send applications to the principal, Mr. H. van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op
aan de
Administratie van

CALVINIST-CONTACT

STOP! Have you considered

TEACHING IN SMITHERS, B.C.

located in the heart of the Coastal Mountains? Positions are open in the lower grades, one grade to a classroom. For further information consult THE BANNER ads in the Feb. 23rd, March 1st & 8th editions. Then write Mr. H. Bakker, Box 2117, Smithers, B.C.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL

For the next school year we will need

A SCIENCE TEACHER

Please send inquiries or applications stating references, qualifications etc. to Mr. W. Drost, Principal, 243 Tremont Road, London, Ont.

Who would like to complete the staff of the Brantford Christian School? We still need **one** more

TEACHER

(preferably male) for Grade 5 & 6, beginning Sept. 1968. The school has 5 rooms, large playgrounds, and the use of a new gymnasium. Applications should be sent to: Mr. J. Kooistra, Principal, 7 Calvin St., Brantford, Ont.

The John Knox Chr. School of Clarkson, Ont. will need

A TEACHER

for September 1968, for a Junior grade.

Clarkson is a small community located on Lake Ontario, and connected by fast commuter train with Toronto 20 miles to the East and beautiful Oakville, **5 miles** to the West. It is the home of the Sheridan Park Research Center and University courses are offered nearby.

Please direct applications and inquiries to the Schoolboard, P.O. Box 54, Clarkson, Ont. Attention: Mr. M. Geleynse. Telephone no. 822-0973 (3 lines).

Calvin Chr. School of Clinton is in need of a

PRINCIPAL AND TEACHERS

for various grade levels.

Please send applications to Mr. Wm. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Fraser Valley Christian High School needs

TEACHERS

for the following vacancies:
Biology, Commercial, English, and History.

Consideration will be given to every application. Qualifications and references should be included in first letter. Send all inquiries to J. S. Van Der Laan, Principal, % Fraser Valley Christian High School, 15353 - 92nd Ave., North Surrey, B.C., Canada.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL TORONTO

We will need two additional

TEACHERS

for the 1968-69 schoolyear, for grades 5-7 level. Please send applications or inquiries to the Principal, Mr. N. Vandooren, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

The Springdale Chr. School will need a

TEACHER

for the intermediate grades, starting next September. Please direct inquiries to our principal, Mr. David L. Witt, R.R. 4, Bradford, Ont.

We invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a large school system.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045 (area code 416).

Calvin Christian School, Chatham, Ontario, will be in need of

TEACHERS

for various grade levels, for the 1968-69 school year.

Please send applications to the Principal, Mr. J. Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

Langley Chr. School needs

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, 3 & 4. Contact K. Elgersma, R.R. 3, Cloverdale, British Columbia.

The Edmonton Christian School Society invites

TEACHERS

of Reformed persuasion to apply for positions in our Christian School system from grades I to XI. A teaching-principal in the elementary grades is also required. Contact Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, Alberta, for further information.

Knox Christian School Society of Bowmanville

Due to the forthcoming retirement of our principal the Board invites applications to fill this vacancy for

PRINCIPAL

beginning August 1968.

Applications should be sent to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ontario.

Please give full information as to qualifications, experience, age, etc.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the arrival of our daughter and sister

KIM - EMILY

Mr. and Mrs. Sam Buma.
Glenda, Eddy, Sammy.

Born March 25, 1965.

926 West 5th Street,
Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord we are happy to announce the birth of our son

JOHN DAVID

A brother for Eleanor, Ronnie and Marjorie.

Bill & Freda Smouter.

67 Caines Avenue,
Willowdale, Ontario.

We are happy to announce the birth of a healthy daughter

PATRICIA JOANNE

born April 22, 1968.

Dr. and Mrs. J. Roukema, nee Kroeze.

A sister for
Ruby, Nienke, Raymond, Henry and Clifford.

304 Stone Church Rd. W.,
Hamilton, Ont.

Mrs. Gilbert Berkelaar wishes to announce the forthcoming marriage of her daughter

CORRIE

to

Mr. MARK ZYLSTRA

on May 18th, 1968 in the Trinity Christian Reformed Church, 99 Scott St., St. Catharines, Ontario.

Rev. J. Hellinga officiating.

R.R. # 4, Spencerville, Ontario.

Future address:
R.R. # 3, St. Catharines, Ont.

On May 3, 1968 we as family hope to celebrate, the Lord willing, the 45th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

CORNELIUS MANTEL
PIETERTJE MANTEL—VRIEND

Their wedding text was. "As for me and my house, we will serve the Lord." Joshua 24, 15b.

Their grateful children and grandchildren:

John & Marian Mantel, Escalon, Calif., U.S.A.
Carol & James Prins, Troy.
Peter & Evelyn Mantel, Ottawa.
Dorothy & Douglas Reitsma, Caledonia.
Tina & Kryn v. d. Berg, Galt.
James & Louise Mantel, Athens.
Helen & Clarence Veldhuis, Millgrove.
And 33 grandchildren.

R.R. 2, Hamilton, Ont.

1923 — 1968

On May the 15th, 1968 our parents

YPE BOS
and
FROUKJE BOS, nee ROZEMA

hope to celebrate, the Lord willing, their 45th anniversary.

That God may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Ann and John te Winkel, Alberni, B.C.
John and Shirley Bos, Redcliffe, Alta.
Joe and Johanna Bos, Richmond, B.C.
And 11 grandchildren.

Zo de Here will hopen wij op 4 mei 1968 met onze geliefde ouders en grootouders

WALTER DE ROOS
GRIETJE DE ROOS—HIEMSTRA

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Het is onze wens dat de Here hun nog vele jaren voor elkander en ons wil sparen.

John & Ann de Roos, Fruitland, Ont.
Trudy & John Kruithof, Aylmer, Ont.
Winston de Roos, Fenwick, Ont.
Audrey de Roos, Hamilton, Ont.
Harmina & Mannus Scholman, Attecliff, Ont.
Andy de Roos, Stoney Creek, Ont.
Jack & Gertie de Roos, Grimsby, Ont.
Henry de Roos, Fenwick, Ont.
Greta de Roos, Fenwick, Ont.
11 kleinkinderen.

R.R. # 3, Fenwick, Ont.

On May 5, 1968 D.V. we hope to celebrate with our parents

GERRIT VAN DER SLEEN
and
JENTJE VAN DER SLEEN—KNOL

their 40th wedding anniversary.

May the Lord give them many mory happy years, together with their children and grandchildren.

Arlene and Peter Nymeyer, Galt, Ont.
Richard and Edith Vander Sleen, Pembroke, Ont.
Dina and Fred Zomer, New Jersey, U.S.A.
Jean and Leonard Nymeyer, Galt, Ont.
John and Gay Vander Sleen, Pembroke, Ont.
Tini and John Beimers Jr., Pembroke, Ont.
Grace and Gilbert Veenendaal, Hamilton, Ont.
And 22 grandchildren.

R.R. # 3,
Pembroke, Ont.

On May 10th, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate the 40th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents:

FRED BOLHUIS
and
EVELYN BOLHUIS—VAN DER MEER

That the Lord may spare them for many more years, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Whitby:
Pete and Edna Buma.
Irene - Diana - David.
Miami, Florida:
Jan and Flossie Bolhuis.
Bobby - Sherry - Mark.
Oshawa:
Leo and Corry Lootsma.
Deborah.
Brampton:
Andy and Jennie Mast.
Ricky - Elly - Freddy.
Oshawa:
Wayne and Irene McMillan.
Patti - Susie - Todd.

280 Stevenson Rd. North,
Oshawa, Ontario.

On May 11th, 1968 our parents

HARM JAN KITS
and
LUIKTJE KITS, nee RENKEMA

hope to celebrate, the Lord willing, their 40th wedding anniversary.

That God may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish and prayer of their thankful children and grandchildren.

Uk and Helga Kits, Ermelo, The Netherlands.
Jake and Penny Kits, Grand Rapids, Michigan.
Pearl and Arie De Jonge, Red Deer.
John and Helen Kits, Regina, Sask.
Jenny and Eddy Veuger, Red Deer.
Clarence and Doreen Kits, Red Deer.
Swancie and Jack Soley, Red Deer.
Kor Kits, Red Deer.
Teena and John Van 't Land, Lethbridge, Alberta.
22 grandchildren.

Box 41,
Red Deer, Alberta.

D.V. op 18 mei 1968 hopen onze ouders en grootouders

BEREND JAN GERRITS
en
JOHANNA GERRITS—MARSMAN

te herdenken dat zij 40 jaren getrouwd zijn.

Onze wens is, dat zij nog veel gelukkige jaren mogen hebben, onder God's zegen.

Henk en Dina Wittenberg, Sheffield Mills, N.S.
Albert en Janna Gerrits, Sheffield Mills, N.S.
Jack en Hennie Gerrits, Atlanta, N.S.
Joe en Janny Gerrits, New Minas, N.S.
Bill en Rinny Gerrits, Georgetown, Ont.
Don en Siny VanderLaan, Waterdown, Ont.
Chris en Tini Rombaut, Canning, N.S.
Gerrit Gerrits, Kingston, Ont.
John en Arlene Gerrits, Atlanta, N.S.
James Gerrits, Sheffield Mills, N.S.
En kleinkinderen.

Sheffield Mills, R.R. 1,
Kings-Co., N.S.

Zondag 19 mei D.V. hopen onze geliefde ouders en grootouders

MIKE POSTMA
en
TRYNTJE POSTMA—ZWIEK

de dag te herdenken dat ze 40 jaar geleden zijn getrouwd.

Moge de Here hun nog vele jaren sparen voor ons allen.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Chatham, Ont.:
Margaret en Eppe Boersema.
John en Trudy Postma.
Ralph en Donna Postma.
Susan en Joe Cabral.
George en Sadie Postma.
Hank en Joan Postma.
Alberdina Postma.

R.R. 1, Ridgetown, Ont.

Dankbaar tegenover onze Hemelse Vader hebben wij op 28 april 1968 het 35-jarig huwelijksfeest gevierd van onze geliefde ouders

JOHAN KARSTEN
en
MARIA KARSTEN—KIERS

Moge de Here hun nog vele jaren sparen voor ons allen.

Hun liefhebbende kinderen:

Ancaster:
Albert en Ann.
Simcoe:
Ralph en Wilma.
Kingston:
Bill en Trudy.
Jarvis:
Albert en Jeanette.
Jarvis:
John en Mary.
Jarvis:
Grace.
En 12 kleinkinderen.

R.R. 1, Jarvis, Ont.

De 18de mei 1968 D.V. hopen we met onze geliefde ouders en grootouders

P. BEINTEMA
M. BEINTEMA—SWART

de dag te herdenken dat zij voor 35 jaar getrouwd zijn.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Holland, Mich., U.S.A.:
J. Beintema.
T. Beintema—Mink.
Grand Rapids, Mich., U.S.A.:
P. Beintema.
T. Beintema—Braam.
H. Beintema.
M. Beintema—Eefsting.
S. J. Beintema.
10 kleinkinderen.

587 - 34th Street S.W.,
Grand Rapids, Mich., U.S.A.

On Saturday, May 11th, 1968, the Lord willing, we hope with our parents

TAEKE S. MIEDEMA
and
GRIETJE MIEDEMA—VELTMAN

to celebrate their 35th wedding anniversary.

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Sidney and Nelly Miedema.
Evelyn and Dick Teeuwsen.
Gerty and Charly Koopman.
Grace and John Bakker.
George and Grace Miedema.
Fred Miedema.
And 15 grandchildren.

Reception from 4-6 in the Fellowship Hall of the Trinity Chr. Ref. Church, 99 Scott Street.

7th Louth, R.R. # 3,
St. Catharines, Ont.

Buitenpost 1933 — Carrying Place 1968

Soli Deo Gloria

On May 11, 1968, our parents,

DIRK ZWART
and
PATRICIA TALSTRA

hope to celebrate their 35th wedding anniversary, the Lord willing.

That God may bless them in His care for many years to come, is the wish of their children and grandchildren.

Andrew and Arlene Zwart, Holland, Michigan.
Walter and Lorraine Vos, Kingston, Ontario.
Francis and Mary De Vries, Wainfleet, Ontario.
David and Shirley Witt, Springdale, Ontario.
Bill and Dorothy Bruins, Listowel, Ontario.
Abel and Caroline Zwart, Oshawa, Ontario.
Thomas - Gerald - Thelma - Gertie.

Open House on May 11, from 3-5, at the Ebenezer CRC, Trenton, Ontario.

---

18 Mei 1968

hopen wij, zo de Here wil, het 35-jarig huwelijksfeest te vieren van en met onze lieve ouders

TAEKE PYPKER
en
GEERTJE ENGELINA PYPKER—UBELS

Dat God hen nog lang voor elkaar en ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Ralph Pypker, Milliken.
Klaas & Engelina Dekkema, Newmarket.
Geert & Jean Pypker, Willowdale.
Jack & Joan Geusebrook, Milliken.
En 6 kleinkinderen.

R.R. 1, Milliken, Ont.

On Saturday, May 11, the Lord willing, our parents

REIN FEENSTRA
&
ANNA FEENSTRA, nee ROOSJEN

and

EINTE VANDER MEER
&
MARTHA VANDER MEER, nee ROOSJEN

visiting in Lethbridge from Holland, hope to celebrate their 35th wedding anniversary together.

That God may bless them and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Ray and Helen Feenstra.
Ype and Ann Feenstra.
Jake and Martha Feenstra.
Yntje and Fanny Feenstra.
John and Helen Feenstra.
Ida and Fred Vander Molen.
Rose Martha & Elizabeth.
And 12 grandchildren.

John and Pat Vander Meer.
Ike and Laura Vander Meer.
8 children in Holland and 12 grandchildren.

145 - 19 St., N. Lethbridge, Alta.

With gratitude to the Lord, and thankful for His blessings, we hope to remember on May 5th, 1968 the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

ROELOF FLOKSTRA
and
FENNY FLOKSTRA—DROK

Their thankful children and grandchildren:

Coby and Koop Hoekstra.
Theresa and Ronny.
John.
Hetty and Eilt Hartman.
Wayne.
Casey and Maryke Flokstra.
Ricky.
Joe.
Grace and Henry.
Andy and Margaret (engaged).
Jeanette.

Hamilton, Ontario.

On May 19th, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

HERMAN POSTMA
and
IETJE POSTMA—DE GRAAF

their 30th wedding anniversary.

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us, is our wish.

Their children and grandchildren:

Ann & John De Haan (Eddy, Harold, Ronny, Andy & Ricky).
Alice Frank Winters (engaged).
Evelyn.

80 Maitland Terrace,
Strathroy, Ont.

On May 13, 1968 we hope to celebrate, the Lord willing, the 25th wedding anniversary of our parents

KLAAS VISBEEK
and
JANE VISBEEK—POSTMA

Their thankful children:

Iron Springs, Alberta:
Anne & Ralph Koops.
Woodstock, Ont.:
Jane & Jerry Kirkpatrick, Janet & Debbie.
Helen.
Margaret.

310 Leinster St.,
Woodstock, Ont.

1938 May 6 1968

With gratitude to God we hope to celebrate, the Lord willing, the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

EGBERT BUITENHUIS
and
HENDERIKA BUITENHUIS—FINKE

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us is the wish of their thankful children and grandchildren.

Herman & Martha Buitenhuis, Bryan, Rockwood, Ont.
Margaret & Chris Merkus, Kenneth, Arlene, Christopher, Hespeler, Ont.
Bert & Ria Buitenhuis, Sandra, Mari-Anne, Guelph, Ont.
Jenny.
Brenda.
Henry.
Brian.

R.R. # 3, Rockwood, Ont.

Wij delen U hierbij mede, dat wij bericht uit Holland ontvingen dat onze vader en grootvader

Mr. ELING VISSER,

in de ouderdom van bijna 74 jaar, te Aalten, Holland is overleden op 16 april.

In leven advocaat en procureur te Arnhem.

De bedroefde kinderen:

Fam. W. A. Visser, MountHope, Ont.
Fam. E. Visser, MountHope, Ont.

On Sunday, April 21, 1968 the Lord took unto Himself our beloved and faithful member

Mrs. N. BAAS,

at the age of 64 years.

We thankfully remember all the work she did for our society.

"Precious in the sight of the Lord is the death of His saints." Psalms 116:15

We commend the sorrowing relatives to the gracious care of our Heavenly Father.

Board and Members of
The Ottewell Ladies Fellowship,
Edmonton, Alta.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Zie de aangevulde lijst van

PREMIEBOEKEN

voor het aanbrengen van nieuwe abonnees, op bladzijde 12 van dit nummer.

FOR OUR FARMERS

Dear Editor:

In Calvinist Contact of March 22, I read with interest two articles by Mr. Verburg for our farmers.

In the first place Mr. Verburg states that it is difficult to maintain a reasonably steady flow of milk throughout the year because a farmer has too many fresh cows in one period while at other times not enough. Is it really that dificult to space fresh cows so that he has the same quantity of milk all the time? I realize that there can be unusual circumstances but surely he would not have to go to the salesbarn very often.

On the subject of milkrecording I suspect that so many farmers do not participate because they cannot be bothered because of the time and the cost involved. Any farmer that is really interested in his herd would want to know the performance of each cow.

Mr. Verburg is concerned that the family farmer is going to be kicked out of business. But why? I grew up on the family farm and know that there are advantages but there are also some disadvantages. Because children have to help on the farm, their formal education often suffers. I find it disturbing that there are still parents taking their children out of school because they have to help on the farm. It would seem to me that any youngster thinking of going into farming should get first as much formal education as possible. I have heard children in later life criticize their parents because they did not encourage them to stay in school. It is for that reason that I feel that the disappearance of the family farm is not necessarily a bad thing.

Why do milk quotas exist? Certainly not for the benefit of the dairies! They would gladly take in as much milk as they can handle. However, they can not take in more than they can sell to the customer. Milk quotas have been instituted to protect the farmer from himself, because if they are eliminated our farmers would soon flood the market with milk which no doubt would lead to lower prices. Many small dairies are selling out these days because they can not make a reasonable profit any more, so I would like to know how a farm cooperative would be able to do much better. It is stated that in Europe the farmers do not have quotas but I would point out that under that system, dairy products would be costlier to the consumer without any higher prices to the farmer because much more storage space would be needed which is costly to build and maintain.

The only time that quotas may be eliminated is when supply and demand of dairy products are in balance, however this may be a long way off yet. It will be necessary to eliminate many small farms as well as small dairies because they cannot compete in today's marketplace. It seems to me that the milkboard has made a start to help the farmer produce milk at the lowest possible unit cost.

We should point out that the farmer is subsidized by the taxpayer to a considerable degree, not only financially but also through restrictive legislation. Yet he would like to think of himself as independent.

I would like to mention a few of these regulations:

1. Margarine is now outselling butter despite the fact that it does not taste quite as good. It could be made better tasting by adding a little butter. However, this is forbidden by law.

2. Dairies are not allowed to sell imitation milk in Ontario even though it can be made and sold cheaper. Recently however, a few dairies have started selling synthetic milk at a lower price than regular milk. This synthetic milk does not exactly taste like milk. However, it could seriously threaten it some time in the near future. As I am personally working in the research into imitation dairy products, I am very well aware that these products will in the near future provide serious competition to the dairy farmer.

3. It is illegal to sell vegetable ice cream in Ontario. In England for example 80% of the ice cream is made with vegetable oil instead of butterfat.

It would seem to me that the major problem facing the farmer today is how to produce efficiently products that the public wants to consume. It is entirely possible that in the future milk from the cow is not a necessary item in our diet anymore.

W. Luinstra,
R.R. 2,
Ridgeway, Ontario

•

REPLY

It seems that with larger dairy herds the troubles also increase and almost every farmer loses dairy cows because of breeding troubles, mastitis or other sickness.

I think that one has to be a practising dairy farmer to understand how difficult and costly it often can be to produce the same amount of milk every day.

On the matter of milk recording, there is very little cost and time involved for the farmer. Especially the Dutch farmer knows the value of milk recording.

There have to be other reasons why many farmers in Canada are not interested, one of them is the different way of farming due to this quota business.

The family farm. Mr. Luinstra is probably thinking of the family farm in the past with little or no machinery.

Right now every farmer has some machinery and all over the country there are custom-workers with big harvesting-equipment. No one has to make hay with a pitchfork any more and no one is allowed to take his children out of school. However, in the summer holidays the farm offers a good opportunity for the older children to help supplement the family income.

A farm of about 100 acres is still an important link in the farm industry. The family farm, from many points of view, is a desirable setup and a sure way to produce as economically as possible.

If the milkquotas are not for the benefit of the dairies. as Mr. Luinstra suggested, why are there milkquotas?

In all European countries and also in large parts of the U.S.A., every dairy is able to process all the milk products it desires. We cannot compare our dairies with those dairies; ours are out of date! Most of our dairies can only bottle and sell the milk in the street or to the store. Our milk has to go to different places to be processed into different products, adding greatly to the transport and handiing cost. The milk business here is not run economically at all.

Mr. Luinstra pointed out that the farmer is subsidized by the taxpayer to a considerable degree. We wish to point out that up to last year Canada spent only 2% of the national income on the agricultural industry, while in practically al the western countries this percentage lies much higher, even as high as 6%.

I think that many readers will say that this is a large amount of money out of the taxpayers' pockets and also some people are thinking that the farmers are living on Welfare. However, not much of that money goes into the farmers' pocket. Every government is searching for ways to produce as much as possible and as cheap as possible, that is why so much money is spent on experimental farms and agricultural guidance. The world of today is small and transporting products from one country to another is so easy, that, if one country starts with subsidies all the others become involved also, because of international trade agreements and the trade balances. In other words if the money value in one country drops, other countries are influenced too and if one country subsidizes its farm products, making them cheaper than the cost price to produce them, the other countries have to follow suit.

Every government has its "cheap food policy", the food price has to stay as low as possible, because if the price of food goes up, the labourer wants a raise, and so on.

Does this mean that one part of the people has to produce and sell its products for less than cost price? Nobody can do that. Our statistics indicate that in the last 10 years the share of the average industrial wage spent on food, has declined from 26% to 20%. If a government wants to keep the agricultural industry alive it will have to take care of it.

Everybody needs food and regardless of what we produce, either soybeans of vegetables or if we milk cows, we have to produce it as economically as possible, but the farmer has to be paid for his labour just like everyone else.

Finally Mr. Luinstra asks some questions about margarine, why it isn't mixed with butter, and the substitute milk products. All I can say about this matter is that indeed these points have often been discussed by the farmers organizations. Some farmers think that it should be better if our surplus butter and milk should go into margarine and other substitute milk products. We would then have a ready market for it and should not have to export to other countries. However, last year we did not have any butter surplus at all; instead we had to import butter, so only our government knows what is the most economical way in these matters.

C. Verburg,
Secretary
Chr. Farmers Federation

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for Mother's or Father's Day?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheuqe 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints,** how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.